

**Дорогі друзі,
шановні наші читачі!**

Щиросердечно вітаємо вас із світлим днем Господнього
Воскресіння!

Нехай Воскреслий Ісус завжди панує у ваших серцях.
Хай Божа милість і Його любов будуть вашими незмінними
супутниками на життєвій стежині.

Радіймо і веселімося не лише нині, а й по всі дні нашого
життя, тому що перед нами відкриті вічні небеса. Адже

**Христос воскрес!
Воістину воскрес!**

Редакція газети «Вірую».

*"Його нема тут, Він воскрес..."
Матвія 28:6*

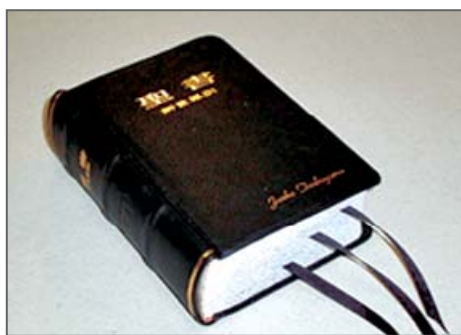
Біблія стала символом відродження Японії

Минуло вже трохи більше року з моменту, коли світ шокувала жаклива трагедія – цунамі в Японії. У результаті стихійних лих загинули понад 23 тисячі осіб, повністю і наполовину були зруйновані 126 000 будинків, частково пошкоджено 260 000.

Увесь християнський світ молився за швидке врегулювання наслідків трагедії, порятунк поранених, розраду для тих, хто втратив близьких людей. Тисячі тонн гуманітарних вантажів і сотні місіонерів приїхали у країну (яка досі була практично закрита для Євангелія), щоб привезти допомогу – матеріальну і духовну.

Японія – країна, де віруючих в кілька разів більше ніж жителів. Як це може бути? Річ у тому, що основна релігія японців – синтоїзм, тобто можливість одночасно сповідувати кілька релігій. Тому країна самураїв вважалася в євангелістів найскладнішою для благовісту і найбільш демонізованою. Щоб переконатися в цьому, досить подивитися японські мультфільми або кінофільми, наповнені кров'ю, смертю, демонічними персонажами і завжди із трагічним кінцем. Та після цунамі духовна атмосфера в країні різко змінилася.

За короткий час було продано декілька тисяч Біблій, надрукованих у невеликому місцевому видавництві незадовго до жакливого катастрофи. Книжки були виявлені в прекрасному стані через кілька днів після землетрусу і цунамі серед руїн складу в Офу-нато, невеликому селищі в префектурі Івате. Склад був буквально стертий з лиця землі найпотужнішими хвилями цунамі, що затопили селище відразу ж після перших підземних поштовхів. Біблії були надруковані за кілька днів до трагедії і залишені на зберігання у

видавництві в очікуванні продажу. Після стихійного лиха їх виявили волонтери-християни, зайняті очищенням руїн.

Спочатку директор видавництва мав намір позбутися Біблій, продавши їх за півціни. Тим часом з Асахікава в Хоккайдо надійшла пропозиція – придбати три тисячі Біблій за повну ціну. Цей запит надіслала відома письменниця Масахіро Кудо, яка у своїх творах часто затримує християнську тематику.

Після першої проданої партії директор видавництва заявив, що ці Біблії мають особливу цінність. За його словами, вони «свідчать про любов Бога до нас, тих, хто вижив». Поспішаючи відновити роботу свого видавництва, він почав продаж Біблій через Інтернет. Ідея виявилася доброю: за короткий термін всі Біблії були розкуплені.

Ці Біблії стали для японців символом відродження країни. І ті, хто їх придбав, пишаються тим, що володіють такою цінністю.

ProChurch.info.

Влада повинна забезпечити рівні умови та можливості для всіх громадян України

На цьому наголосив Президент України Віктор Янукович під час зустрічі з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій.

«Держава, безумовно, повинна створювати рівні умови для всіх. Щоб кожна людина була наділена тою увагою і повагою, яких вона потребує», – сказав Глава держави. – «У людей не повинно бути жодних перешкод для задоволення їхніх духовних потреб».

Президент наголосив, що вважає неприпустимим порушення принципу рівності в питанні реалізації прав і можливостей віруючих різних конфесій.

Глава держави запросив представників Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій долучитися до розгляду проекту Концепції гуманітарного розвитку України, який підготували фахівці Націо-

нальної академії наук. Він висловив переконання, що належне місце у Концепції має бути відведено духовному розвитку України.

Члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій передали Президенту спільне звернення з найбільш актуальними питаннями державно-конфесійних відносин, які потребують розв'язання.

Зокрема, глави конфесій наголосили на необхідності утверджувати у суспільстві високі моральні цінності та запропонували низку заходів для покращення законодавчих умов духовного і соціального служіння віруючих на благо суспільства.

ІРС.

Слова мудрості: **«Чим ближче ми до Христа, тим більше ми на Нього схожі».**

У чому винні сектанти?

Чергова антисектантська істерія, що нагнітається через замовні матеріали в ЗМІ, змушує задуматись не лише про конкретних замовників, а й про химерне пострадянське суспільство.

На ворогів, на сектантів завжди є попит. У цьому смислі якщо не замовником, то споживачем виступає саме суспільство. Саме воно продукує ксенофобію, байдужість до жертв, небажання правди. Розумна влада, діючи в інтересах всього народу (у тому числі і його «сектантських» груп, а не лише титульних конфесій), обмежує ці руйнівні народні стихії — пристрасть до полювання на вільом, жагу сенсаційних розвінчувань сектантів, потребу в «козлі відпущення». Заангажована ж влада, що служить інтересам лише одної партії чи конфесії, намагається цю стихію використати, відволікаючи увагу суспільства від справді важливих проблем і нацьковуючи його на вибрані жертви.

Українське суспільство демонструє певну міру зрілості, не підтримуючи активно журналістські чи церковно-секторні провокації. Разом з тим воно не поспішає сказати провокаціям «ні», не поспішає солідаризуватися із звинувачуваними сектантами, визнаючи їх «своїми», частиною українського християнства.

Мова йде не про якісь екзотичні «деструктивні секти» — у сектантстві звинувачуються відомі всім баптисти і п'ятидесятники, що живуть поруч з людьми і для людей вже більше 100 років. В усьому світі ці Церкви в пошанівку, насамперед, за свою активну моральну і соціальну позицію. В Україні ж, що наслідує приклад «православної» Росії, їх називають «сектантами» і відмовляють в праві на існування на «православній» території.

У чому завирили «сектанти»? Відповідь дав російський байкар: «Ти винен лиш тому, що хочи дуже їсти». І ще додав про «канонічну територію»: «Як смієш ти своїм нечистим рилом тут воду каламутити піском чи мулом?».

Ось лише один приклад. Журналісти заявили, що сектанти довели дитину до загибелі за допомогою журналу «Стежинка». Що в ньому

поганого — не зрозуміло, не кожен буде з'ясовувати, наскільки виправдані підозри. А вони виявляються зовсім невинуватими. Дитячий журнал «Стежинка» видає Місіонерська спілка «Світло на Сході» — найстаріша християнська протестантська місія серед українців і росіян (заснована в 1920 році). Дитячі журнали цієї місії читають в 60 країнах, загальна кількість читачів — понад мільйон. У незалежній Україні журнал і пов'язані з ним дитячі проекти (конкурси, спектаклі, різні доброчинні акції, школи) заслужили добру репутацію серед різних конфесій і світських аудиторій. Діяльність цієї та інших подібних протестантських місій має не вузькоконфесійний, а загальнохристиянський характер. Ймовірно, добрий і відчутний вплив «сектантів» викликає злісну ревність в тих, хто звик ділити конфесії на «правильні» і «неправильні», а Україну вважати виключно своєю «канонічною територією».

Нова кампанія проти сектантів продовжує серію, розпочату ще в середині XIX століття об'єднаними зусиллями «православ'я, самодержавства і народності». Єдиний посил цієї серії — «сектантам тут не місце».

Що б не робили баптисти і п'ятидесятники доброго, вони опинились не там, не на «своїй» території. Звичайно, їм, звиклим, що «свої території» бути не може, що жити доводиться в суспільстві поліконфесійному і навіть різнорелігійному, цього поділу на «свої» і «чужі» «канонічні» території, на «історичні» і «не історичні» конфесії не зрозуміти. Тим гірше для них. Але не тільки для них. Гірше для всієї України, політична і релігійна карта котрої далеко не однорідна і в котрій заради всіх треба приймати і захищати інших.

Згадуючи відому фразу пастора Мартіна Німеллера («сектанта»!), сказану в дні гітлерівських розправ (почергово з усіма), не хочеться колись сказати: «Коли прийшли за «сектантами», я мовчав, тому що я не «сектант». Коли прийшли за греко-католиками, я мовчав, тому що я не греко-католик. Коли прийшли за православними УПЦ (КП), я мовчав, тому що я не православний УПЦ (КП). Коли прийшли за мною, захищати мене було нікому».

Михайло ЧЕРЕНКОВ.

«Вороги чоловіку — домашні його»?

Не раз атеїсти і різні борці з християнством дорікали послідовникам Ісуса Христа в людиноненавистстві, посилючись на деякі місця Писання. Й справді, на перший погляд вони дуже відрізняються від вчення Господа про любов до ближнього.

Звернімо увагу на контекст і спробуймо розібратися з написаним: «Бо гордеє син батьком своїм, дочка повстає проти неньки своєї, невістка — проти свекрухи своєї, вороги чоловіку — домашні його!» (Мих. 7:6).

Цей вірш Біблії набуває негативного значення лише при неправильному тлумаченні наступних текстів з Євангелія. Але з контексту видно, що не той, хто шанує повеління Господа, робить себе ворогом домашнім, а скоріше, навпаки. Наведемо текст повністю:

«Згинув побожний з землі, і нема поміж людьми правдивого. Вони всі чатують на кров, один одного ловлять у сітку. Наставлені руки на зло, щоб вправно чинити його, начальник жадає дарунків, суддя ж судить за плату, а великий говорить жадання своєї душі, і викривлюють все. Найліпший із них — як будяк, найправдивіший — гірший від терену. Настає день Твоїх сторожів, Твоїх відвідів — тепер буде збентеження їхне! І другові не довіряйте, не надійтеся на приятеля, від тієї, що при лоні твоєму лежить, пильнуй двері уст своїх! Бо гордеє син батьком своїм, дочка повстає проти неньки своєї, невістка — проти свекрухи своєї, вороги чоловіку — домашні його! А я виглядаю на Господа, надіюсь на Бога спасіння мого, — Бог мій почує мене!» (Мих. 7:2-7).

Михей пророко описує стан глибокого відступництва народу, коли ті, хто був покликаний бути кращим і справедливим, стали безмежно підлими і користюлюбними, а найближчі люди настільки непорядні, що Господь велить їм «пильнувати двері уст своїх» (слідкувати за язиком). Але й за таких обставин пророк не опускає рук, а вигукує: «А я виглядаю на Господа, надіюсь на Бога спасіння мого».

Правильне розуміння слів Михея винятково важливе для наступного тлумачення слів Христа. Бог не велить з кимось ворогувати, але констатує, що, йдучи чистими дорогами, людина може зіштовхнутися з протистоянням з боку близьких, і найрідніші можуть стати її ворогом.

«Не думайте, що Я прийшов, щоб мир на землю принести, — Я не мир принести прийшов, а меч. Я ж прийшов «порізати чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, і невістку з свекрухою її».

І: «вороги чоловікові — домашні його!» (Мт. 10:34-36).

Погодьтеся, страшнувати слова... Особливо якщо не звертати уваги на те, що написано до і після них. Ці три вірші йдуть за великим пасажом — промовою Христа про останні часи і про те, яких гоніннь доведеться зазнати християнам. (Не християни переслідуватимуть своїх рідних, а навпаки). «І видасть на смерть брата брата, а батька — дитину. І діти повстануть супроти батьків», і їх побивають. І за ім'я Моє будуть усі вас ненавидіти. А хто витерпить аж до кінця, той буде спасений» (Мт. 10:21-22).

Потім Ісус втішає учнів тим, що якщо його переслідують і принижують, то не дивно, що і його послідовників будуть переслідувати: «Учень не більший за вчителя, а раб — понад пана свого. Доволі для учня, коли буде він, як учитель його, а раб — як господар його. Коли Вельзевул назвався господарем дому — скільки ж більше назвуть так домашніх його!» (Мт. 10:24-25).

Продовжуючи думку, Ісус тричі підбадьорює учнів словами: «Не лякайтеся», попереджаючи про важливість вистояти у вірі під час гоніннь: «Отже, кожного, хто Мене визнає перед людьми, того перед Небесним Отцем Моїм визнаю й Я. Хто ж Мене відцурається перед людьми, того й Я відцураюся перед Небесним Отцем Моїм» (Мт. 10:32-33).

І лише після цих слів Христос говорить, що приніс меч, щоб розділити рідних, і цитує Михея: «Вороги чоловікові — домашні його!» (А ми пам'ятаємо, яке значення вкладав в ці слова Михей).

Про що мова? Що за меч приніс Господь з небес, котрий розділяє людей, і чому? Писання чітко відповідає, що цим мечем є Слово Боже, яке «живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків і спосібне судити думки та наміри серця» (Євр. 4:12).

І розділення приходить не через ненависть, приниження чи розбрат! Одні підкоряються слову, інші відмовляються це робити, стаючи по той бік барикад. Ворожнеча народжується не з ненависті з боку християн (одна з двох основних заповідей — вимога любити ближнього), а навпаки — у ставленні до них. Причини цього — по-перше, непокірність Господу, Котрий і стає каменем спотикання і спокуси, а по-друге, супротив його слову. Тому-то Слово і назване мечем, що призводить до поділу.

Тепер значно легше розібратися з іншою цитатою, яка, фактично, повторює наведену вище: «Чи ви думаєте, що прийшов Я мир дати на землю? Ні, кажу вам, але поділ! Віднині бо п'ятеро в домі одному поділені будуть: трое супроти двох і двоє супроти трьох. Стане батько

на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха навпроти невістки своєї, а невістка навпроти свекрухи!» (Лк. 12:51-53).

Цікаво також звернути увагу на ще один вірш Біблії: «Коли хто приходить до Мене і не ненавидить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі — той не може бути учнем Моїм!» (Лк. 14:26).

Знову виглядає, ніби Ісус проповідує ненависть! Дивно чути ці слова від Того, Хто викривав фарисеїв, які нехтували турботою і опікою про своїх батьків, прикриваючись традиціями (Мт. 15:3-6; Мр. 7:9-13). Хіба Ісус не говорив багато разів про любов до ближнього? Хіба Він не сказав багатьом юнакам, що бажав іти за Ним, шанувати свого батька та матір? (Мр. 10:19). А дізнавшись про те, що теща Петрова хворіє, Він пішов і зцілив її!

Такі приклади можна наводити й наводити — Ісус ніколи не проповідував ненависть до людей. Апостоли постійно виявляли співчуття і милосердя до людей, навчаючи: «Віруй в Господа Ісуса Христа, і спасешся ти і ввесь дім твій».

Тоді як же зрозуміти слова Христа про ненависть? Усе стає на свої місця, якщо порівняти цю думку з аналогічною, але сказану трохи по-іншому: «Хто більш, як Мене, любить батька чи матір, той Мене не достойний. І хто більш, як Мене, любить сина чи дочку, той Мене недостойний» (Мт. 10:37).

Порівнявши ці два тексти, ми ясно побачимо, що Ісус не говорить про ненависть буквально. Він використовує ораторський прийом, що звється «гіперболою», тобто нависміє перебільшення з метою підкреслити значущість якої-небудь думки. Іншими словами, Він порівнює ставлення людини до Бога і ставлення до рідних і до самої себе (звичайно, найулюбленішої) і мовби говорить: «Любіть ближніх, але Бога любіть ще сильніше! Набагато сильніше — всім серцем, душею, силою і розумом! Нехай ваша любов до Бога буде настільки сильною, що порівняно з нею найсильніша любов до ближніх і самого себе буде виглядати, як ненависть».

Отже, Ісус вчить не про ненависть, а про пріоритети ставлення — до Бога, до себе і до людей. Що ж стосується любові, то Христос навчав навіть про любов до ворогів, не те що до ближніх.

У людиноненавистстві Ісусу не дорікнути! Якщо ми дивимось на Писання цілісно і не вириваємо віршів із контексту, то багато складних місць Писання стають цілком зрозумілими. Але навіть коли що-небудь на певний момент нам не зрозуміле — не втрачаймо віру і надію! У потрібний час Бог це нам відкриє!

ПРО ВАЖЛИВЕ КОРОТКО

Нарешті!

У Верховній Раді України зареєстровано законопроект №10175 від 12 березня про внесення деяких змін до законодавчих актів України щодо заборони штучного переривання вагітності (абортів). Його автор — народний депутат України Андрій Шкілю.

Поки важко сказати, скільки будуть опрацьовувати законопроект, перш ніж він потрапить до сесійної зали. Але рух «Ми Проти Абортів» планує висвітлювати позиції політиків та експертів в ході обговорення законопроекту щодо наміру заборонити аборти. Громадяни України мають право знати, хто є хто в нашій політиці.

А поки що — велика подяка Андрію

Шкілю. Він зробив те, що за роки незалежності України не зробив ніхто.

Ігор АЛЕКСЄВ.
Рух «Ми Проти Абортів».
mpa.org.ua

Словенці на загальнонаціональному референдумі сказали: «Ні» одностатевим «шлюбам»

Населення Словенії проголосувало проти нового закону про сім'ю, який надавав гомосексуальним парам ті ж права, що й гетеросексуальним. Зокрема, найсуперечливішим питанням було «право» гомосексуальних пар на

всиновлення дітей, повідомляє «Католицький Оглядач».

За першими неофіційними даними, «проти» проголосували 56,73% громадян, що взяла участь в референдумі.

Новий сімейний закон був прийнятий попереднім словенським парламентом, більшість в котрому становили ліві і ліберальні партії. Однак через протести громадськості і вимоги винести закон на референдум з боку консервативних партій закон так і не був введений в дію.

За словенським законодавством, новий сімейний закон вважається недейсним, оскільки понад 50 відсотків учасників референдуму проголосували «проти», а після неприйняття закону загальнонаціональним референдумом парламент не має права повертатися до розгляду закону в тому ж пункті щонайменше рік. Таким чином, старий закон, який регулює сімейні питання, залишається чинним.

Для українського суспільства поняття «гендер» – це не щось принципово нове. Однак мало хто знає, що насправді ховається за цим терміном. В Україні ще донедавна гендер репрезентувався як рівноправність між чоловіком і жінкою. 2010 року ПАРЄ видала резолюцію 1728, яка діаметрально змінила значення цього слова. Тепер гендер – це так звана соціальна стать.

Згідно з гендерною ідеологією, людина народжується начебто двостатевою і тому може вибрати, ким їй бути – чоловіком чи жінкою. Пропагандисти гендеру навіть твердять, що насправді статей п'ять – воістину можна говорити про втрату здорового глузду і колосальну брехню, яку нав'язують широкому колу громадськості. Мовляв, не має значення, ким ти народишся, головне – ким ти почуваєшся.

Так можна дійти до того, що людина матиме право вибрати, ким почуватися – людиною, а чи, наприклад, свинею. Раніше з такимими відчуттями-галюцинаціями забирали до психікарні. А тепер, керуючись ними, державні уряди переоформлюють особисті документи. Скажімо, в Австралії від вересня 2011 року дозволено в паспорті в рубриці про стать вписати «ікс» тим, хто не може визначити, ким є – чоловіком чи жінкою.

Абсурд на цьому не закінчується. Конгрес США планує легалізувати 30 сексуальних орієнтацій. Мова йде про прийняття антидискримінаційного закону HR1913, за яким зоофілія, педофілія, інцест, некрофілія, урофілія, гомосексуалізм, трансгендеризм та інші збочення будуть захищені Законом.

У рамках гендерної рівності в каліфорнійських школах хлопцям дозволено ходити в дівчачі туалети. Ще одна новинка – впровадження так званих гендер-нейтральних туалетів для тих, які ще не вирішили, ким вони, власне, є.

У лютому 2011 року на засіданні канадського парламенту всі депутати підтримали твердження, що педофілія

Гендер: ПРОГРЕС ЧИ ЗАГРОЗА

– це нормальна сексуальна орієнтація. Тільки один депутат виступив проти. Отже, зловживання дітьми вже не кваліфікується як карний вчинок.

Згідно з гендерною ідеологією, діти вже не сміють називати своїх батьків татом і мамою. У деяких штатах США дозволено використовувати лише найменування «партнер один» і «партнер два», мовляв, щоб не ображати гомосексуалістів.

Подібної зміни домагаються і гомосексуалісти в Україні. А цитата визначної гендеристки Сімони де Бовуар про материнство просто шокує: «Плід – це частина тіла жінки, але разом з тим і паразит, що живе за її рахунок».

Мета гендеру – знищити природний інститут сім'ї, легалізувавши гомосексуальне збочення. Цьому мають послужити так звані поправки до законів. Через зміни до законів гендер планує проникнути в освіту, культуру, політику і таким чином досягнути кожну особу, кожну сім'ю.

Чого добивається гендерна політика? Насамперед, пропаганди гомосексуалізму, причому від наймолодшого віку. Цьому служить і так звана гендерна педагогіка, яка за допомогою психології намагається зробити з дітей гомосексуалістів.

Наприклад, у шведському дитячому садочку «Трудє» дівчаткам заборонено гратися ляльками, а хлопчикам – машинками. Чому? А тому, що, мовляв, це дискримінаційні іграшки, які з погляду гендеру неприйнятні.

Інший приклад. У школах Литви читали казки про двох закоханих принців. Результат – діти на перервах гралися в геїв.

Друга ціль гендеру – узаконення одностатевих шлюбів. Якщо чиновник в Ірландії відмовиться дати цивільний шлюб двом гомосексуалістам, його

покарають позбавленням волі на шість місяців і штрафом у розмірі дві тисячі євро.

Третя ціль – введення закону про так звану гомофобію. У Канаді і Швеції, де вже діють такі закони, будь-який критичний погляд на адресу збоченця карається відповідно до судового порядку. Якщо наприклад, ви цитуватимете вірш зі Святого Письма, який засуджує гомосексуалізм як гріх, то вас покарають позбавленням волі на один рік.

Четверте – гомосексуалісти повинні мати право пріоритету на усиновлення дітей. За статистикою, одностатеві пари у США «виховують» 30 тисяч дітей. За прогнозами, незабаром це число має зрости до одного мільйона.

Останнім часом все більше і більше українських дітей продають на так зване усиновлення іноземним гомосексуалістам. Цих дітей насилують, вони не доживають до старшого віку, бо вмирають від СНІДу або внаслідок брутального поводження з ними.

Гендер вже дістався до України. Гендерна політика непомітно впроваджується і в нас. Через мас-медіа, гендерні центри і різні курси та вишколи ведеться інтенсивна пропаганда гомосексуалізму. У міських і районних радах створюються так звані гендерні центри, які втілюють гендерну ідеологію і ювенальну юстицію. У багатьох містах організовуються круглі столи, на які пропагандисти гендеру запрошують представників міської влади і освіти з ціллю просунути деструктивну гендерну політику на цій території.

Рада ЛБГТ при Міністерстві юстиції добивається внесення змін до законодавства, які уможливають введення гомодиктатури.

Про те, як українське суспільство перевести в гендерне, розповідає книга «Основи теорії гендеру», яку рекомендує Міністерство освіти і науки. У посібнику, окрім іншого, написано: існує щонайменше п'ять гендерів (статей), що є рівними та повинні бути прийняті громадськістю. Це: жіноча, чоловіча, гетеросексуальна, гомосексуальна, транссексуальна.

Відповідно до книги «Гендерні стандарти сучасної освіти» мають усунутися гендерні відмінності на всіх рівнях освіти, і зробити це треба найпізніше до 2015 року.

Як вчителі повинні проводити гендеризацію дітей, детально описано на 806 сторінках книги «Як навчати школярів долати гендерні стереотипи. Конспекти занять».

З неї, наприклад, довідається, що так звані гендерні стереотипи – це нібито заскорузлі уявлення про те, як мають поводитися особи різної статі. А на

18-й сторінці прочитаєте, що найкраща статеворольова ідентичність – це її відсутність.

Львівська гендеристка Оксана Кісь говорить: «Традиційної української родини більше не існує... Ця архаїчна модель сімейного укладу не потрібна і навіть обтяжлива».

Якщо родина перестане бути основою суспільства, то майбутнє українського народу під загрозою. Саме в сім'ї дитина знаходить необхідний затишок, атмосферу любові, опіки і порозуміння. Через батьківське виховання дитина приймає основні моральні і загальнодуховні цінності, які правильно її формують. Так з неї може вирости здорова, повноцінна людина, яка буде цінним надбанням для свого народу.

1 січня 2012 року набула чинності нова угорська конституція, у якій прямо згадуються Бог і віра. Ця конституція спрямована проти одностатевих шлюбів, гомосексуалістів і забороняє абортів.

Прийняття цієї конституції – це відкрите заперечення гендер-гей-шизофренії. Нехай цей жест стане прецедентом і для української влади, щоб вона могла зробити подібні радикальні кроки для блага українського народу.

Минулого року міністерство освіти в Чехії скасувало сексуальне виховання в школах. Це сталося завдяки акції-петиції, під час якої було зібрано більше 40 тисяч підписів батьків, що не погоджувалися з деморалізацією своїх дітей.

Гендерна ідеологія має за мету геноцид народу. Тому закликаємо всіх, хто не байдужий до долі дітей і народу: виступіть на захист традиційної сім'ї і моральних цінностей.

Батьки! Створюйте батьківські комітети, пишіть заяви директорам шкіл та в міську раду і вимагайте скасування так званої гендерної освіти і гендерних центрів в обласних та районних радах.

Майбутнє ваших дітей і України під загрозою. Організуйте маніфестації перед обласними і районними радами. Скажіть «Ні!» гендерній ідеології в Україні.

Все частіше і частіше в Україні можна побачити плакати, які рекламують боротьбу з насиллям в сім'ї, боротьбу за права жінок і дітей тощо. Однак насправді мова йде про пропаганду, яка має на меті впровадити так звану гендерну політику та ювенальну юстицію.

Про що конкретно йдеться?

Коротко кажучи, ювенальна юстиція відбирає дітей у батьків – без суду і без доказів реальної вини. Батьків з абсурдних причин позбавляють батьківських прав без можливості апелювати.

І це не перебільшення, це болюча реальність сьогодення, вже запроваджена в багатьох країнах. Наприклад, у Франції відібрали два мільйони дітей, а в Німеччині лише за один рік – 70 тисяч.

Можна говорити про найжорстокішу тиранію і безправ'я в історії людства. Забрати свою дитину назад практично неможливо. Батьки змушені вимагати повернення дитини через так звані ювенальні суди, які тривають роками і переважно безрезультатні.

Приклад – російська кіноактриса Наталя Захарова, яку у Франції безпідставно позбавили батьківських прав. Вирок суду звучав так: «Задумана материнська любов». Вже 13 років вона марно намагається повернення своєї доньки Маші. Не допомогла навіть інтервенція президентів Росії і Франції.

Ювенальна юстиція є вже і в Україні. У дитячих садочках, школах, вищих навчальних закладах запроваджують посади омбудсмена – особи, яка буде витягувати з наших дітей інформацію про всі події, що відбуваються вдома. Дітям в окремих регіонах роздають листівки, де подано зразок заяви, яка розпочинається так: «Прошу притягнути

Ювенальна юстиція – що криється за назвою

ПОВЕРНІТЬ НАМ БАТЬКІВ!

винних осіб до відповідальності». Під винними особами маються на увазі батьки і педагоги.

У районних центрах вже створені гарячі лінії (нібито для запобігання насиллю), куди діти зможуть дзвонити та жалітися на батьків і вчителів.

2010 року в Україні розпочалася кампанія «Я – проти насильства». У рамках експерименту в Полтавській області була впроваджена ювенальна юстиція. Який наслідок?

Чинники органів опіки довели до самогубства трьох жінок у Лохвицькому районі Полтавської області, забравши в них дітей, хоча жінки вели нормаль-

ний, добropорядний спосіб життя. Результат експериментального впровадження ювенальної юстиції в Україні приголомшує: три самогубства молодих матерів за один місяць.

Але навіть це не зупинило експериментаторів від впровадження такої жорстокої системи. Новинкою стало так зване відновне правосуддя.

Що насправді означає термін «відновне правосуддя»? А те, що до судді і так званого правопорушника долучається третя сторона – так звана служба пробачії.

Як функціонує служба пробачії? Мова йде про волонтерів – зазвичай

нашвидкуруч вишколених студентів або членів громадських організацій ЛБГТ – лесбіянок, геїв, бісексуалів, транссексуалів і гендерних організацій, наприклад, «Ла-Страда». Вони будуть проводити контроль над дітьми та їх батьками.

У функції інспекторів служби пробачії буде входити збір інформації про дитину і її батьків від інших учнів, знайомих та сусідів. Цілковито індивідуальна інформація стає причиною відбирання дітей. Карають, наприклад, за так звану бездоглядність дитини. Це означає, що коли дитина грається більше ніж 30 хвилин на власному подвір'ї без догляду, служба пробачії має підставу відібрати дитину.

Досі жодної такої злочинної служби в Україні не існувало. А тепер без узаконення має бути впроваджена ціла мережа інспекторів, і це вже у 2012 році.

В Україні, де проблема бідності стоїть дуже гостро, дітей, відповідно до ювенальних стандартів, можна відібрати у більшості населення.

Іншою причиною для відбирання дітей є так зване домашнє насильство. Причому під домашнім насильством розуміється будь-який прояв виховання.

З погляду служби пробачії, насиллям треба вважати стан, коли дитина сумна, плаче, має синці, набряки під очима; коли дитина має малу вагу; коли вона негарно зачесана або вдягнена в невідповідний її віковій одяг; коли батьки не дозволяють будь-кому оглядати тіло своєї дитини – руки, шию тощо.

У батьків можуть забрати дитину після всіх згаданих так званих форм насильства, і дитину після цього вони вже ніколи не побачать. Приклад – вже згадана пані Захарова.

Таку компетенцію матимуть так звані інспектори і волонтери служби пробачії. Насправді йдеться про впровадження злочинної ювенальної юстиції, яка без суду і вини забирає від батьків дітей і дає їх на так зване усиновлення гомосексуалістам.

В Україні у 2008 році відібрали чотири тисячі дітей, а тепер соціальна служба вже повідомляє, що має 30 тисяч дітей, приготуваних до усиновлення.

Що конкретно треба робити?

Перше – створюйте громадські організації і комітети на захист дітей і сім'ї при навчальних закладах. Це ефективний спосіб захистити самих себе і своїх дітей.

Друге – надсилайте листи протесту і петиції до Президента і влади з вимогою не дозволити впровадження ювенальної юстиції.

Аргумент ясний – ювенальна юстиція в Україні не схвалена Законом, і такі дії суперечать Конституції України.

Третє – проводьте акції протесту хоча б раз у місяць перед спорудами районних і обласних рад. Мета цих акцій – перешкодити впровадженню державної пенітенціарної служби, яка включає в себе службу пробачії з так званим відновним правосуддям.

Четверте – проводьте просвітницьку діяльність, передусім серед педагогів, вчителів та батьків стосовно небезпеки впровадження ювенальної юстиції.

Підтримайте директорів та вчителів, які захищають здорові моральні принципи, домагайтеся звільнення тих педагогів, які проштовхують гендерну ідеологію та ювенальну юстицію в рамках навчання.

Діти – це майбутнє України. Не дозволяймо, щоб наші діти стали жертвами злочинної ювенальної юстиції.

Смерть дев'ятирічної дівчинки допомогла напоїти водою половину Африки

У багатьох країнах дефіцит питтєвої води — одна з найгостріших проблем. Але не в США. Тим більше дивує, що саме в Штатах дев'ятирічна дівчинка виступила на боротьбу з цим лихом.

В Сіетлі, де жила дев'ятирічна Рейчел, прийшов з лекцією керівник добродійної організації. Він стояв на сцені і розповідав, як його організація бореться з нестачею чистої води в найбідніших країнах. А десь в темряві зали сиділа вражена Рейчел: вона вперше в житті бачила кадри, на котрих сотні виснажених людей пили воду з калабанів і боліт. Вона дізналася, що 4,5 тисячі дітей щоденно помирають від страшних захворювань через цю воду. Рейчел вирішила врятувати їх.

«Один із способів порятунку, котрий придумала наша організація, — це дарувати гроші на день народження. Тобто замість дня народження, який ми зазвичай влаштовуємо на честь самих себе, ми пропонуємо організувати їх на честь інших», — розповідав засновник добродійної організації Charity: water Скотт Гаррісон.

За допомогою матері на сайті добродійної організації Рейчел створила свою сторінку, де просила всіх, хто її знає, не дарувати їй на день народження ляльки і сукні, а пожертвувати гроші в ім'я порятунку дітей. Їй хотілося зібрати 300 доларів, щоб 15 людей змогли отримати доступ до чистої води.

Через кілька тижнів Америку облетіла новина: на дорозі в Сіетлі зіткнулися 20 автомобілів. В одному з них була Рейчел з сім'єю. Десятки людей, що потрапили в цю катастрофу, вижили. І лише Рейчел з багатьма переломами хребта загинула.

Дізнавшись про трагедію, Скотт Гаррісон — той самий чоловік, лекції котрого колись так вражали Рейчел, знову відкрив в Інтернеті її сторінку. Він ніколи так і не зустрівся з цією дівчинкою із Сіетла, котра стояла в черзі до нього із запитаннями. Черга була надто довгою, а мама поспішала. Тепер він щодня

спостерігав, як на сторінці з останнім побажанням Рейчел відбувалися дивні речі. Гроші текли потоком.

«Кампанія поширилась на всю церкву Рейчел. За кілька днів було зібрано 100 тисяч доларів. Потім це поширилось на весь Сіетл. 300 тисяч, 400 тисяч доларів, а потім ми взагалі перестали розуміти, що відбувається», — розповідає засновник добродійної організації Charity: water Скотт Гаррісон.

Десятки тисяч людей з усього світу писали на сторінці Рейчел десятки тисяч вражаючих листів. Історія розвивалася. Діти з різних країн витрушували свої скарги і просили батьків переказувати гроші на рахунок Рейчел. Дорослі не могли не подати свої купюри. У підсумку було зібрано 1 мільйон 200 тисяч доларів! Цього вистачало на порятунків не 15 чоловік, а 60 тисяч!

Жінка, що не встигла отямитись після втрати дитини, все частіше появлялась на екранах телевізорів, щоб дякувати за щедрість. Глядачі до цього моменту вже знали про незвичайну біографію Рейчел: як вона двічі відрощувала і відрізала свої коси, щоб віддати їх на перуки лисим дітям, які хворіли на рак, і як після загибелі в катастрофі її органи врятували життя іншій людині.

«Я була вражена всеохоплюючими любов'ю і підтримкою, що неймовірний біль і щастя водночас», — розповіла мама Рейчел Беквіс Саманта Пол.

Батьків дівчинки запрошують на стадіони. І стадіони зустрічають їх стоячи тривалими оваціями.

«Знаєте, що ми будемо робити на річницю смерті Рейчел? Разом з її мамою ми будемо переїжджати з одного африканського села до іншого, де нині є вода завдяки Рейчел. Мама дівчинки зустріне тисячами і тисячами людей, котрим її донька принесла здоров'я, щастя і нове життя», — розповів Скотт Гаррісон.

Так одна маленька смерть змусила велике людство оглянутися на щось справді важливе. І батьки дівчинки часто думають, що десь там, на небесах, їх Рейчел щасливо усміхається.

Християнське інформаційне агентство Lately.

«Для всього свій час і година своя кожній справі під небом: час родитися і час померати, час садити і час виривати посаджене, час вбивати і час лікувати, час руйнувати і час будувати, час плакати й час реготати, час ридати і час танцювати, час розкидати каміння і час каміння гromадити, час обіймати і час ухилитись обіймів, час шукати і час розгубити, час збирати і час розкидати, час дерти і час зашивати, час мовчати і час говорити, час хотати і час ненавидіти, час війни і час миру!»

(Екл. 3:1-8).

П одружжя викладачів, від'їжджаючи в тривале відрядження, домовились з молодою студентською парою, що за помірну плату ті тимчасово поживуть в їх домі — будуть підтримувати порядок, доглядати за домашніми улюбленцями, вибирати пошту зі скриньки і т. д. Перед від'їздом вони вручили квартирантам записник з інструкціями на всі випадки життя. Зокрема, так вказувалось, що сміттєвоз опорожнює виставлені за ворота баки щопонеділка, щосередини і щоп'ятниці, а пральна машинка барахлит, і після прання необхідно перекидати кран і відключати машинку від електромережі. Окрім загальних рекомендацій, записник містив вказівки, як діяти при виникненні екстрених ситуацій, як-от прорив води чи перебоїв з електропостачанням. Практично все врахували досвідчені домовласники. А на випадок непередбачених обставин вони залишили мобільний телефон з необхідною кількістю грошей на рахунок, щоби з ними можна було оперативно зв'язатися.

Та все ж після повернення господарі були шоковані станом свого житла. Усе в домі було покрито пилюкою і павутинням, всюди розкидане сміття, умивальник забитий брудним посудом. Води в кранах не було, дим знеструмлений, підвал затоплений, каналізація забита. Голодний пес позначив кожний квадратний дециметр килимового покриття і, спробувавши на смак і міцність всі меблі в квартирі, шукав пожитку в сусідських сміттєвих баках, а хом'ячок не подавав ознак життя.

— Чи заглядали ви в записник?! — з жахом запитали господарі в студентів.

— Кожного дня! — з гордістю відповіли ті. — Ми навіть завічили найцікавіші фрагменти напам'ять. Час від часу ми запрошували друзів для обговорення глибинного смислу тих чи інших рядків, перекладали їх на музику і співали.

— Але ж ми вам залишили телефон, — не заспокоювались господарі.

— О, телефон був для нас особливим даром, — піднесено продовжували квартиранти. — Щовечора ми збиралися біля нього і говорили, які вдячні вам за чудову можливість пожити в такому комфортабельному домі, за наданий нам затишок!

Як ви думаєте: чи похвалили господарі квартирантів за таке благоговійне ставлення до їх слів, записаних у записнику? Чому ж ми часто саме так ставимось до Біблії — живого Божого Слова?

Реформатори справедливо вказували на Біблію як на найвищий авторитет у вирішенні суперечливих богословських питань. Але чи є Біблія найвищим авторитетом в абсолютному значенні цього слова (котрого реформатори йому, між іншим, не надавали)? Чи, все-таки, нашим найвищим авторитетом є Бог, Який дав нам Писання, щоб ми могли через нього пізнавати Його і Його волю щодо нас? Треба ставитися до Біблії не як до сакрального тексту, а як до Божого керівництва для Божого народу. Тоді значення навіть знайомих текстів зміниться для нас докорінним чином.

Ну хто, скажімо, не знає притчу про сіяча? На прохання безпосередніх учнів Ісуса навіть роз'яснено значення її образів. Залишилося лише зробити висновок: хочеш одержати врожай — треба готувати ґрунт. І висновок цей істинний не тільки для буквального (сільськогосподарського) і образного (благовісницького) розуміння притчі, а й для духовного, алегоричного її тлумачення. Ми любимо роздумувати про плід духа

І час виривати

— «любов, радість, мир, довготерпіння, добрість, милосердя, віра, здержливість, лагідність» (Гал. 5:22-23). Але, перш ніж описати цей бажаний дар, апостол попереджує: «Тіло бажає противного духові, і супротивні вони один одному, щоб ви чинили не те, чого хочете. Коли ж дух вас провадить, то ви не під Законом. Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослужіння, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, зазидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджую вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впаде в Царство Божого!» (Гал. 5:17-21). Фраза «й подібне до цього» свідчить, що список цей не вичерпаний.

Діла тіла — терня, бур'яни, що не дають прорости в нас плодів духа. І хоч деякі бур'яни можуть здаватися невинними і навіть благочестивими (наприклад, «праведний гнів» або задоволення своїм духовним зростанням), вони залишаються бур'янами. Важко не милуватися величезними полями червоних маків. Але ж сіяли на цих полях пшеницю, а мак — бур'ян, що глушить її. Або хто в дитинстві не любив роздувати пухнасті кульбабки, не задумуючись, що кожний «парашутик» несе за вітром насіння бур'яну.

Ось як пише про цю проблему у своїй мудрій притчі Сент-Екзюпері: «На планеті Маленького принца, як на будь-якій іншій планеті, ростуть трави корисні і шкідливі. А отже, є там хороше насіння хороших, корисних трав і шкідливе насіння бур'яну. Але ж насіння невидимі. Вони сплять глибоко під землею, поки одна з них не подумає пробудитися. Тоді вона випускає паросток; він розправляється і тягнеться до сонця, спочатку такий милий, невинний. Якщо це майбутня редиска чи трояндовий кущ, нехай собі росте на здоров'я. Але якщо це яка-небудь погана трава, треба вирвати її з корінням, як тільки її впізнаєш. І ось на планеті Маленького принца є підступні насіння... Це насіння баобабів. ґрунт планети весь заражений ними. Якщо баобаб не розпізнати своєчасно, потім його вже не позбутися. Він заволодіє всією планетою. Він пронизає її наскрізь своїм корінням. І якщо планета дуже маленька, а баобабів багато, вони розірвуть її на шматки.

— Є таке тверде правило, — сказав мені Маленький принц. — Встав зранку, вмився, причепурився — і зразу ж наведи лад на своїй планеті. Неодмінно треба щодня виполовувати баобаби, як тільки їх можна відрізнити від трояндових кущів».

Скільки разів ми приймали рішення жити за духом? Регулярно читати Біблію, позбутися рис, які не прославляють Бога, безперестанку молитися, перебувати в спілкуванні з віруючими, турбуватися про дружину (чоловіка), щоденно настановляти дітей в Господі, знайти і вірно нести своє служіння. І навіть добилися спочатку якихось успіхів. Але перебувати в цьому постійно неможливо без попереднього виполовування бур'янів, тому що «тіло бажає противного духові, і супротивні вони один одному». Ми не можемо реально плодоносити власними силами. Без Бога це — наші власні плоди.

Бог завжди приїде на допомогу тому, хто кличе Його, бажаючи змінитися на краще. Але якщо в нашому духовному саду зернині праведності нікуди впасти чи неможливо пустити коріння, це не Божа вина. Наш сад постійно заростає образою, суєтою, жадібністю, заздрістю, наріканням, страхом, неспокоєм «і подібним до цього». Якщо ми не віддаємо Богові «баобаби» на виривання, ходіння до церкви не допоможе, як не допоможе ходіння в спортзал, якщо ввечерами продовжувати напиватися. Тренер з фітнесу тут не винен.

Кожної неділі багато з нас одержують духовну поживу, прагнучи зміцнити стосунки з Богом, а потім повертаються до своїх бур'янів — до кульбаб і маків, які

такі милі, приємні, задушевні і звичні. І з часом бажання ходити до церкви притуплюється. Навіщо, якщо нема плоду? Ось вже й «записник» напам'ять вивчили, а результату — ніякого.

Святому Духові не потрібні наші сили для виривання бур'янів тіла. Але Він бажає нашої співпраці. Рецепт простий. Брат в Господі пише: треба лише просити «від Бога, що всім дає просто, та не докоряє» (Як. 1:5). Самодіяльність веде до ще більшого закабалення — на місці вирваних бур'янів проростають ще гірші — самозадоволення, гордіня, законництво. Писання попереджує: «Хто до них говорить: «Це спочини! Дайте змученому відпочити, — і це відпочини», — та вони не хотіли послухати. І станеться їм слово Господа: заповідь на заповідь, заповідь на заповідь, правило на правило, правило на правило, трохи тут, трохи там...» (Іс. 28:12-13).

А апостол Павло розвиває цю думку так: «Чи ж ви аж такі нерозумні? Духом почавши, кінчили тепер тілом?.. І кажу: ходіть за духом... Коли духом живемо, то й духом ходімо!» (Гал. 3:3; 5:16, 25).

У чому ж повинна проявлятися наша співпраця з Небесним Садівником? Як інструкції залишив нам Домовласник у «записнику» Писання? Їх дві: «Пильнуйте й молитесь» (Мт. 26:41, Мр. 13:33, Лк. 21:36).

Пильнуйте! Контролюйте все, що повертає вашу увагу. Усе, що зацікавило, але не прославляє Бога, повинно стати сигналом! Як зубний біль стає сигналом того, що з зубом проблема. Що ви дивитесь по телевізору, що слухаєте по радіо, що обговорюєте з іншими? Не чекайте, поки сповна отримаєте естетичну насолоду чи корисну інформацію, якщо з перших хвилин зрозуміло, що це — культивация бур'янів. «Бо ті, хто ходить за тілом, думають про тілесне, а хто за духом — про духовне. Бо думка тілесна — то смерть, а думка духовна — життя та мир» (Рим. 8:5-6). Переключіть канал, відведіть погляд, відійдіть вбік. Життя духа — смерть для себе. «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістями та з похотями» (Гал. 5:24), «Отож, умертвіть ваші земні члени» (Кол. 3:5).

Моліться! Хтось із отців Церкви сказав: «Молитва — це дихання душі». Цей образний вислів може стати пам'яткою, котра завжди з тобою. Ми дихаємо постійно. Лікарі ж кажуть, що повноцінне дихання починається не з вдиху, а з видиху. Якщо ми не видаємо як слід, ми не в змозі повноцінно вдихнути. При поверхневому диханні обновлюється лише 20 відсотків наших легень. Подібним чином і молитва повинна починатися з видиху — не з бажання щось отримати, а з бажання віддати, позбутися, очиститися. Кожного разу, коли щось непотрібне приваблює вашу увагу, — робіть «духовний видих». Не ждьте наступного богослужіння, не носіть в собі цей токсин цілий тиждень. Віддайте це Господу негайно!

Видихнувши, вдихайте — просіть Господа наповнити вас Його чистотою, Його славою, Його помислами. Адже якщо ми будемо тільки виривати бур'яни, нічого не сіючи на заміну, станеться те, про що попереджав Господь: «Коли дух нечистий виходить з людини, то блукає місцями безводними, відпочинку шукаючи, але, не знаходячи, каже: «Вернися до хати своєї, звідки я вийшов». А як вернеться він, то хату знаходить заметену й прибрану. Тоді він іде та й приводить сімох інших духів, лютіших за себе, — і входять вони та й живуть там. І буде останнє людині тій гірше за перше!» (Лк. 11:24-26). Цікаво, що саме в контексті цього попередження Господь проголосив: «Блаженні ж і ті, хто слухає Божого Слова і його береже!» (Лк. 11:28). Хай буде так! Інакше навіщо Домовласник залишив нам Свій «записник»?

Сергій ГОЛОВІН.

Президент Християнського науково-апологетичного центру.

Евангеліє – це відповідь Бога на основні питання кожної людини. Як здобути вічне життя? Як подолати прірву між Богом і людством з часів гріхопадіння людини? Часто люди запитували в Ісуса, що робити, щоб мати вічне життя. І зверніть увагу: Ісус ніколи не казав, що робити, Він казав, ким потрібно стати. Він говорив про любов, про народження згори.

У Нагірній проповіді Ісус не говорить про вчинки людини, Він говорить про зміну її внутрішнього світу, зміну внутрішньої природи. Дуже часто людям здавалося, що Ісус порушує Божий Закон. І фарисеї, і інші критики, слухаючи Його, іноді хапалися за голови і думали: що це за Чоловік? Про що Він проповідє? Для багатьох Його слова здавалися порушенням Божого Закону.

Насправді, як написано в п'ятому розділі Евангелія від Матвія, Він не прийшов порушити Закон, але прийшов, щоб його виконати.

Що ж насправді критикував Ісус? Він критикував традиції. Тобто дуже багато фарисейсько-рабинських тлумачень, які для людей того часу стали уособлювати Божий Закон. Багато юдеїв часів Ісуса Христа, як і багато наших сучасників, ототожнювали Божий Закон, Божі норми і цінності людини з тими чи іншими традиціями.

Яка різниця між традиціями і Божим Законом? Закон – Божий, його Автором є Сам Бог. Божий Закон незмінний, вічний, у ньому виражається сама природа, саме ество Бога. Боже Слово містить вказівки, основи для всіх вимірів людського існування: для сімейного, суспільного, державного, церковного життя. І коли життя будується на основі Божого Закону, воно благословенне й успішне, тому що відображає Божий задум. Коли ж людське життя будується не на Божому Законі, воно зазнає поразки.

Ісус не прийшов знищити Закон, Він прийшов його виконати і доповнити. Але що насправді часто критикував Ісус, то це людські традиції. Закон – Божий, традиції створюють люди. Закон Божий абсолютний, незмінний, традиції відносні, змінні. Зі зміною суспільства, зміною

Традиції і віра

Роман СОЛОВІЙ

Кандидат історичних наук

культури змінюються і людські традиції. Якщо простежити життя кожного з нас, то ми помітимо, що за декілька десятиріч років традиції також змінилися і в нашому краї. Але, на жаль, багато людей настільки прив'язуються до традицій, що ті починають для таких людей уособлювати і Закон Божий, і Евангеліє.

Згадаймо відому біблійну історію. Патріарх Яків збирався одружитися з молодшою з дочок Лавана. І Лаван сказав йому: «У нашій місцевості так не робиться». Це приклад традиції. Це не Божий Закон, не Боже правило. У 15-му розділі Евангелія від Матвія читаємо слова Ісуса про те, що традиції спричиняють велику небезпеку у житті багатьох людей – вони витісняють і заміняють Боже Слово. Тому Ісус говорить до Своїх сучасників: «Ви вашим переданням дроблюте волю Божу» (Мт. 23:23). І в цьому якраз небезпека традицій – люди іноді покладаються на них більше, ніж на Боже Слово. Вони стають для них дорожчими і ціннішими, ніж Божий Закон.

Апостол Павло до того, як став апостолом, переслідував Церкву. І в одному

зі своїх послань він напише: «Я перевищував в юдействі багатьох своїх ровесників, бувши запеклим прихильником моїх отцівських переконань». У нашому краї знайдеться немало людей, подібних до апостола Павла, про яких можна сказати, що вони – «запеклі прихильники отцівських переконань». При цьому такі люди зовсім не досліджують, чи справді отцівські переконання відповідають Божій волі, Божому Закону.

Як нам ставитися до традицій? Насамперед ми повинні розуміти, що вони були, є і будуть. Кожного разу, коли Евангеліє приходить в якусь культуру, воно стає традицією в тій чи іншій формі. Але ми повинні також пам'ятати, що традиції не абсолютні, вони відносні, вони змінюються. І в центрі наших роздумів, нашої уваги, коли ми вивчаємо Боже Слово, має бути саме Боже Слово.

Безперечно, ми повинні цінувати чужі традиції, що для багатьох з нас буває дуже важко, тому що наша традиція для нас найдорожча і найближча. Але апостол Павло в Послання до римлян говорить: «Навіщо ти осуджуєш чужого раба, він перед паном своїм стоїть і падає, і пан його має силу підняти його».

Як віруючі, ми повинні бути готові змінювати наші традиції. Якщо Слово Боже говорить, що ця традиція Богові не до вподоби, ми повинні від неї відмовитися. Ісус говорить, що Божий Закон вічний, тому що в Законі відображається сам характер Бога. Бог залишив нам своє Слово, в якому помістив Заповіді для нашого повсякденного життя. Ніколи не може бути успішною сім'я, якщо вона збудована не на основі Божого Закону. Ніколи не може бути успішною Церква, якщо вона забуває про Божі постанови. Не досягне вершини процвітання держава, якщо вона ігнорує Божий Закон.

Ісус говорить, що Він прийшов викона-

ти цей Закон. І Він його виконав. Виконав моральний закон, тому що був абсолютно без гріха, виконав закон церемоніальний, тому що став жертвою за наші гріхи, і виконав закон громадянський, давши початок новому Божому народові – Його Церкві. В Ісусі збулися всі пророцтва Старого Заповіту.

Але ми можемо запитати: якщо Божий Закон добрий, то навіщо було приходити Ісусові? Чому б людям просто його не виконувати? І тут ми звертаємося до Евангелія. Біблія говорить, що «Законом гріх пізнається». Бог дав Свій Закон для того, щоб люди зрозуміли, що вони пошкоджені гріхом, зв'язані, оголені ним і не можуть жити, виконуючи Божу волю.

У старозаповітних пророцтвах Бог звіщає настання нової ери, нової епохи – епохи благодаті і Евангелія. Через пророка Єремію Господь пообіцяв: «Ось той Заповіт, що Я його складу з домом Ізраїля, дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу і стану їм Богом – вони ж будуть народом Моїм». Як це може статися? Завдяки Евангелію.

Евангеліє – це звістка про те, що для того, аби спасти людей, Бог послав Свого Сина Ісуса Христа. Звістка про те, що Бог уже все зробив в Ісусі Христі. І коли ми віруємо в Евангеліє, то Божа праведність, Христова праведність поселяється в нашому серці Духом Святим.

Через пророка Єзекиїля Господь обіцяв: «І Духа Свого Я дам до вашого нутра. І зроблю Я те, що устами Моїми ходити ви будете, а постанови Мої будете стерегти та виконувати». Ось чому Ісус говорить до Своїх учнів: «Якщо ваша праведність не буде ряснішою від праведності фарисеїв, ви не ввійдете в Царство Боже».

Праведність фарисеїв – це праведність багатьох наших сучасників, праведність зовнішня, традиційна, поверхнева, яка не торкається внутрішнього стану людини. Христос говорить, що Евангеліє – це Божа звістка про спасіння Господнє. Вона дарує людині нову, глибоку, ясну праведність, і саме в цьому полягає величезна відмінність між традиціями зовнішніми, відносними і Евангелієм, яке внутрішнє і вічне.

Хай Господь допоможе нам кожного дня заглядати в Боже Слово і запитувати: чи живу я згідно з Божим Законом для мого життя? Чи живу я згідно з Евангелієм?

Хто, якщо не Пилат

Навесні 31 року по Різду Христовому, напередодні Великодня, в резиденції римського намісника в Єрусалимі зустрілося двоє людей – прокуратор Юдеї Понтій Пилат і юдейський Вчитель Ісус із Назарета. Один з презирством і ненавистю ставився до підвладного йому народу, не раз ображав його релігійні почуття і вдавався до насильства, інший, беззавітно і віддано люблячи Свій народ, готовий був пожертвувати життям в ім'я його щастя і процвітання.

Читаючи історію про безглузде судилище, можна подумати, що Пилат весь час переймався тим, як звільнити Ісуса. Виглядає, що прокуратор хотів зберегти Йому життя, але його зусиль не вистачило... Але насправді саме Ісус робив все можливе, щоб спасти Пилата.

Незважаючи на Його зусилля, Пилат відмовився прийняти спасіння. І в ритуальному обмиванні рук перед юдейським народом для Пилата пролунав останній дзвінок. Через п'ять років римський прокуратор був зміщений зі свого поста, засланий в південні провінції імперії, де незабаром покінчив життя самогубством.

Чому історія вибрала на роль судді Понтія Пилата? Чи міг на його місці опинитися хтось інший? І якщо не Пилат, то хто?

Розгніваний натовп, який підбурювали первосвященники, книжники та старійшини, привів Ісуса, звинуваченого в богохульстві, до службової резиденції

римського намісника Понтія Пилата.

У юдеїв існував звичай – перед Велікоднем просити римського правителя помилувати одного з засуджених до смерті. Натомість ці прийшли просити про страту. З самого початку Пилат був переконаний, що Ісуса звинувачують через заздрощі, тому що не бачив за Ним ніяких тяжких гріхів. А Ісус? Він вирішив використати надану йому можливість для того, щоб врятувати Пилата. Бачачи в Пилаті насамперед грішника, Ісус був готовий померти за нього. Для Пилата настав момент істини. Йому належало прийняти найважливіше рішення в житті: стати громадянином Царства Небесного або відкинути його. Пилат відмовився, іронічно запитався: «Що є істина?» Для нього істина – це лише філософська категорія. Але якби не Пилат, то хто?

Неправедний суддя

Кесар надіслав прокуратора широкими судовими повноваженнями. Закон дозволяв винести справедливий вирок. Але Пилат цим не скористався. Спочатку він спробував взагалі відмовитися розглядати справу і перекласти відповідальність на юдеїв: «Візьміть Його та й за вашим Законом судіть Його» (Ів. 18:31). Ті не погодилися. Потім він запропонував відпустити Ісуса, але вони наполягали: «Розіпни Його!». «От тоді взяв Ісуса Пилат та й звелів збичувати Його» (Ів. 19:1). Воїни наділи на голову Ісуса вінець з колючого терну і почали бити Його, примовляючи: «Радій, Царю Юдейський». Пилат сподівався викликати в народі співчуття, вважаючи, що задовольнить натовп малою кров'ю. Коли Ісуса вивели до народу, збичованого, закривавленого,

у роздертому одязі, Пилат заявив: «Провини ніякої в Нім не знаходжу» (Ів. 19:4). Безмовна лагідність Христа глибоко зворушила багатьох людей, що зібралися на судилище. Але священники жадали жертви, і народ, підбурюваний вождями, знову заволав: «Розіпни Його!».

Якби Пилат відразу зайняв тверду позицію, залишився вірний принципам правосуддя, його ім'я не опинилося б серед тих, хто розіп'яв Спасителя. Але якщо не Пилат, то хто?

Бажаючи вберегти прокуратора від фатального кроку, Бог послав йому застереження. У сні його дружина побачила Спасителя і розмовляла з Ним. Дружина Пилата не була єврейкою, але не засумнівалася в сутності Ісуса, визнала в Ньому Небесного Царя. Сон налякав її, вона прокинулася нажахана і тут же написала чоловікові листа. І коли Пилат, замучений сумнівами, роздумував, як йому поведеться з Ісусом, кризь натовп протиснувся гонець і передав йому записку від дружини. У ній говорилося: «Нічого не май з отим Праведником, бо сьогодні вві сні я багато терпіла з-за Нього» (Мт. 27:19). Пилат зблід, збентежений суперечливими почуттями. Якби він прислухався до Божого голосу, який звертався до нього через найближчу людину, не було б на ньому крові Праведника. Але якби не Пилат, то хто?

Шанс для ката

Незвичайна записка від дружини і звинувачення священників не на жарт налякали прокуратора. А що, коли ця Людина, що стоїть перед ним, дійсно Бог? Незважаючи на муки, викликані бичуванням, в Його обличчі читалася велич.

І тоді Пилат знову підходить до Христа і з острахом питає: «Звідки Ти?». Ісус нічого не відповів, адже всього кілька годин тому Він уже все сказав Пилатові: «Я на те народився і на те прийшов у світ,

щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос» (Ів. 18:37).

Оскільки прокуратор не побажав прийняти свідчення Ісуса, Ісус замовк. Роздратований мовчанням Христа, Пилат дратується: «Не говориш до мене? Хіба ж Ти не знаєш, що маю я владу розп'ясти Тебе і маю владу відпустити Тебе?». Ісус в смиренні відповідає: «Надо мною ти жодної влади не мав би, коли б тобі зверху не дано було; тому більший гріх має той, хто Мене тобі видав» (Ів. 19:10-11).

Подумайте тільки! Ісус у важку для Себе мить намагається дати шанс людині, яка віддає Його на розп'яття. Але якщо не Пилат, то хто б виконав його роль?

Хто був би на його місці

«Після цього Пилат намагався пустити Його» (Ів. 19:12). Хіба раніше він не шукав такої можливості? Звичайно, шукав. Але тепер прокуратор робить це з особливою наполегливістю. Юдеї ж пригрозили, що поскаржаться на нього кесарю. Правління Пилата в Юдеї не було бездоганим, і якби на нього знову надійшла скарга, йому вже не вдалося б зберегти свій пост. Колишні помилки і гріхи заважали Пилату протистояти шантажу. І Пилат віддав Ісуса на розп'яття, злякавшись за себе.

Але якби не він, то хто був би на його місці?

Той, хто відкидає істину – науку Ісуса Христа або, колись прийнявши її, не живе відповідно до неї. Той, хто виявляє нерішучість і слабкість у відстоюванні істини і справедливості, хто легко йде на компроміс зі світом. Той, хто дозволив заобомані взяти над собою владу. Хто не показався в колишніх помилках і гріхах (у найвідповідальніший момент диявол обов'язково нагадає про них).

На місці Пилата міг бути кожен з нас, я і ви, якщо ми чинимо так, як Пилат.

ВАЖЛИВІСТЬ ВОСКРЕСІННЯ

Воскресіння Ісуса важливе з кількох причин. По-перше, воно свідчить про безмірну Божу могутність. Вірити в воскресіння – значить, вірити в Бога. Якщо Бог існує і якщо Він створив всесвіт і володіє ним, то Він має владу воскресити з мертвих. Якби Бог не мав такої сили, Він не був би вартий нашої віри і поклоніння. Тільки Той, Хто створив життя, може воскресити з мертвих, тільки Він може розсіяти жах смерті, тільки Він може знищити жало смерті і перемогти пекло (1 Кор. 15:54-55). Воскресивши Ісуса з мертвих, Бог нагадує всім про Свою абсолютну владу над життям і смертю.

Воскресіння Ісуса – це свідчення можливості воскресіння людей. На відміну від інших релігій, християнство має Засновника, Який переміг смерть і обіцяє, що Його послідовники зможуть зробити те саме. Усі інші релігії були засновані людьми, чье життя закінчилося в могилі. Натомість наш Бог став Людиною, помер за наші гріхи і воскрес на третій день. Могила не змогла втримати Його. Він живий і сьогодні сидить праворуч Бога-Отця на небесах.

Павло в 15-му розділі Послання до коринтян детально пояснює важливість воскресіння Христа. Деякі з християн в Коринті не вірили у воскресіння мертвих, тому Павло наводить шість згубних для християнської віри наслідків у разі, якщо воскресіння не було:

проповідь про Христа була б даремна (в. 14);

віра в Христа була б даремна (в. 14);

усі свідки та проповідники воскресіння виявилися б неправдомовцями (в. 15);

ніхто не міг би спокутувати свій гріх (в. 17);

усі, хто аж до своєї смерті вірив в воскресіння, вірили марно і загинули (в. 18);

християни були б найнещаснішими людьми на землі (в. 19).

Але Христос, насправді, воскрес із мертвих, «первісток серед покійних» (в. 20), гарантуючи, що воскреснемо й ми.

Боже Слово гарантує воскресіння віруючих, коли Ісус Христос прийде за Своєю Церквою. Наша надія виліється у велику тріумфальну пісню, про що апостол Павло пише до коринтян: «Де, смерте, твоя перемога? Де твоє, смерте, жало?» (1 Кор. 15:55).

Воскресіння – це тріумфальна і славна перемога для кожного християнина. Ісус Христос помер, був похований і воскрес на третій день згідно з Писанням. І Він повернеться на землю! Померлі у Христі воскреснуть, а ті, що житимуть під час Його пришествя, будуть змінені в одну мить і отримають нові, славні тіла (1 Сол. 4:13-18).

Воскресіння Ісуса Христа засвідчує, що Бог прийняв жертву Ісуса за нас. І підтверджує, що Бог владний підняти і нас із мертвих. Це наша благословенна надія!

Бог, Котрий ніколи і нікого не забуває

Здається, життя тільки про те й свідчить, що Богові нема до нас ніякого діла. Вигук Гоголя: «Боже, як страшно і темно в Твоєму світі!» все ще витає в повітрі. Бідні стають біднішими, а багаті багатіють, суди не завжди справедливі, працедавці і чиновники занепокоєні насамперед своїм добробутом. Створювати сім'ю і виховувати дітей все важче через високі ціни на житло і продукти. Позашлюбні зв'язки стали звичайним явищем. Якісна медицина доступна небагатьом. А коли в дім приходить біда і людина шукає допомоги від Бога, ця допомога чомусь своєчасно не приходить. І людина нарікає на Бога, сумнівається в Його любові і здатності допомогти.

Ця реакція цілком природна для грішних людей і водночас дуже небезпечна. Сумніви затьмарюють світло Божої любові і занурюють душу в bagno смутку і морального цинізму. Якщо ви вже були в таких обставинах чи перебуваєте в них зараз, то знайте, що ви не самотні. За тисячоліття до нас ізраїльський народ був у незрівнянно гіршому становищі. Вавилонський полон став тяжким випробуванням. Людей змушували працювати до виснаження, піддавали насильству і кривди. Їх життя нічого не вартувало. Але найжахливіше полягало в тому, що єрусалимський храм вавилоняни спалили, а за Законом Мойсея жертвоприношення за гріх повинні були приноситися лише в храмі. Таким чином, євреї жили без надії на відпущення гріхів. Пригноблені й ображені, вони благали Бога про захист і допомогу, але визволення не приходило... Тоді вони дійшли неправильного висновку: «Бог забув про нас, ми залишилися самі. У нас і наших дітей нема майбутнього».

Ізраїльтяни «заражали» один одного невірством! Бог здавався їм слабким і незначним. Таким, що не здатний контролювати ситуацію. Таким, що забув Свої обіцянки, кинув їх в національну депресію.

І Господь послав пророку Ісаї слово, яке під час полону мало відновити в людях живу надію на Бога. Смісл цього послання полягав у наступному: «Не смійте говорити, що Бог вас забув. Переведіть свій погляд з ваших проблем на Бога».

«І до кого Мене прирівняєте, і йому буду рівний? — говорить Святий. Підійміть у височину ваші очі й побачте, хто те все створив. Той, Хто зорі виводить за їхнім числом та кличе ім'ям їх усіх! І ніхто не загубиться через всесильність та всемогутність Його. Пощо говориш ти, Якове, і кажеш, Ізраїлю: «Закрита дорога моя перед Господом, і від Бога мого відійшло моє право». Хіба ж ти не знаєш або ти не чув: Бог відвічний — Господь, що кінці землі Він створив? Він не змучується та не втоплюється, і незбагнений розум Його. Він змученому дає силу: а безсилому — міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться — спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати — і не потомляться, будуть ходити — і не помучаться!» (Іс. 40:25-31).

У цьому дивовижному зверненні Бога до Свого народу ми знаходимо ніжні вмовлення, які, наче міцний якір, стримують душу від занурення в прірву відчаю. Бог закликає за жодних обставин не говорити, що Він когось забуває.

Бог не забуває!

Розкриваючи Свій характер народів, Господь передусім нагадує про вічність Свого буття: «Хіба ж ти не знаєш або ти не чув: Бог відвічний...» Але яке відношення має атрибут вічності Бога до проблем людей, запитаєте ви. Найбезпосередніше! Вічність Бога має на увазі не лише Його існування поза часом і простором. Вона виражає Його незмінність, стабільність, передбачуваність у стосунках.

У силу притаманної нам непостій-

ності ми зачаровуємось і розчаровуємось, ми будемо, а потім руйнуємо, забуваємо свої обіцянки і пам'ятаємо образи. Вічний Бог не страждає нашим комплексом неповноцінності.

Щоб дати народу непохитну впевненість у взаєминах з Собою, Він зв'язав Себе з ним оковами вічного заповіту. Заповіт — це договір, в якому Бог перераховує Свої людські права та обов'язки. У цьому заповіті Бог виражає ставлення до гріха: Він безмежно ненавидить гріх і не залишить без покарання тих, хто ним насолоджується.

Бог багаторазово попереджав Ізраїль про неодмінність покарання за ідолопоклонство. І коли народ не почув Божих вмовлень і розбестився, Бог виконав Свої погрози. Біблія говорить:

«Також усі зверхники священиків та народу ще більше грішили, шануючи гідоти поган, і вони занечистили Господній дім, якого Він освятив в Єрусалимі. А Господь, Бог їхніх батьків, усе посилав до них через Своїх послів слова остороги, бо Він змилосердився над народом Своїм та над оселею Своєю. Та вони соромили Божих послів, і погорджували їхніми словами, і насміхалися з Його пророків, аж поки не піднісся гнів Господа на народ Його так, що не було вже ліку. І Він навів на них халдейського царя, і той позабавив мечем їхніх вибраних у домі їхньої святині, і не змилосердився ані над юнаком, ані над дівчиною, ані над старим, ані над старезним — усе дав в його руку... І всі речі Божого дому, великі та малі, і скарби дому Господнього та дому царя й його зверхників — усе переніс до Вавилону» (2 Хр. 36:14-18).

І ви, дорогі друзі, можете бути цілком певні в незмінності Божого ставлення до гріха. Божий закон «Що людина посіє, те й пожне» діє постійно не лише в матеріальній, а й у моральній сфері. Друга світова війна — це Божя кара Європі за приниження Біблії. Божу книгу сприйняли за продукт людської творчості, повний помилок і протиріч. Що стосується колишнього Радянського Союзу, то війна була відплатою за руйнування церков. Августин Блаженний мав рацію: ми нікуди не дінемось від Бога. Якщо ми втечемо від Бога милуючого, ми прийдемо до Бога караючого.

Але вічний Бог постійний не лише у Своему категоричному «ні» гріху, Він постійний і у Своему великодушному і радісному «так» святому способу життя. Він свідчить праведним: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єр. 31:3).

Бог постійний у Своїй любові! Як тільки народ усвідомив своє відступництво, покаюся в ньому і почав шукати Творця, Бог тут же визволив його з полону і знову ввів у землю, де течуть молоко і мед.

Друзі! Вічний Бог не може забути вас! Ви можете довіритися Йому. Бог вступив з вами не у тимчасовий, а в вічний заповіт. Цей заповіт затверджений не на крові жертвних тварин, а на дорогоцінній Крові Ісуса Христа. І він ясно проголошує: «Хто вірує в Сина Божого, той має вічне життя!».

Полюбив навечно

Цей заповіт оснований на Божій любові. Якщо Бог полюбив, то це навечно! Не виміримо Божу любов своєю любов'ю, своїми почуттями, своїми міркуваннями. Виміримо Божу любов Голгофською жертвою Христа!

Мудрий Бог нікого не забуває! На мудрість Божу вказують слова: «... кінці землі Він створив». Непросто збудувати дім, ще складніше — космічний корабель, але все це ніщо порівняно зі створенням землі. Треба було придума-

ти матеріали, з яких можна «зліпити» земну кулю, закласти в надра корисні копалини, котрими люди користуються на своє задоволення. Розрахувати орбіту землі навколо сонця і швидкість її обертання навколо своєї осі, щоби в оптимальний для життя послідовності чергувалися дні і пори року. Вирішення цих питань не складало труднощів для Господа!

До нашої земної оселі треба було підвести комунікації — воду, світло і опалення. Для Бога і це завдання по силі. Вчені досі не можуть пояснити, чому із сполуки двох атомів водню і одного атому кисню утворюється необхідна для підтримання життя вода.

Для освітлення і обігріву планети Бог запалив сонце, яке перевищує обсяг землі в 1,3 мільйона раз. Він розумівся на ядерній фізиці і знав, як розігнати ядерні реакції всередині сонця до 13,5 мільйона градусів, щоб зовні було 1,5 мільйона градусів. Саме така температура сонячної корони оптимальна для обігріву і освітлення землі.

Окрім того, треба було захистити Землю від жорстокого космічного випромінювання і від втрати тепла. Для цього Бог огорнув її атмосферою «ковдрою». Атмосфера має доволі складну будову. Популярний словник пояснює: «Атмосфера — це зовнішня газова оболонка землі, котра починається біля її поверхні і простягається в космічний простір приблизно на три тисячі кілометрів. Атмосфера захищає всі живі організми землі від згубного впливу космічних випромінювань і ударів метеоритів, регулює сезонні температурні коливання, врівноважує і вирівнює добоу. Якби атмосфери не існувало, коливання добової температури досягло би 200 градусів. Атмосфера є не тільки життєтворним «буфером» між космосом і поверхнею нашої планети, носієм тепла і вологи, через неї проходять також фотосинтез і обмін енергії — головні процеси біосфери».

Нижня частина атмосфери, до висоти 10-15 км, в якій зосереджено 4/5 всієї маси атмосферного повітря, носить назву тропосфери. В тропосфері міститься майже вся водяна пара атмосфери і виникають майже всі хмари. Отже, основна маса атмосферного повітря знаходиться саме в тропосфері. Процеси, що відбуваються в тропосфері, мають безпосереднє і вирішальне значення для погоди і клімату на земній поверхні».

Варто додати, що співвідношення газів в атмосфері електробезпечно, вона не загоряється від потужних грозових розрядів. А щільність повітря якраз годиться для польотів птахів і літаків.

Мудрість Божя виявилася у створенні різноманітних рослин — гарних, пахучих, м'яких, колючих, високих, малих, товстих і тонких, солодких і гірких, квасних і прісних.

Бог створив сотні видів літаючих комах, птахів і звірів. Він наповнив ґрунтовий пласт черв'яками, жучками, метеликами, воду заселив різноманітними рибами, крабами, зміями, крокодилами. Багато з Божих творів неймовірно красиві, деякі дуже смішні, а деякі страшнуваті.

Існує жук, що стріляє в противника окропом, який утворюється в його тілі в результаті миттєвої хімічної реакції. Альбатрос із розмахом крил в 3,5 метра може за день здолати 1,5 тисячі км. А якщо він молодий, то здатний облетіти землю сім разів, не сідаючи на суходіл. І не тому, що він дуже сильний, а тому, що вмів використовувати повітряні потоки для свого польоту. Альбатрос чудовий пірнальник — підкорює глибини 12 метрів для нього не проблема. А ось колега альбатроса

— дятел знаменитий іншою рисою: він довбає дерево з частотою 500 ударів за хвилину і зі швидкістю 20 км на годину. Без струсу мозку!

Розглядаючи Божі творіння, ми не можемо не дивуватися фантастичній мудрості Творця і не радіти їй! Своєю творчістю Бог показав, що може працювати у всіх стилях і жанрах, на стику найрізноманітніших наук. Він не знає, що таке проблема, яку не можна було б вирішити.

Навіть смерть прославляє мудрість і турботу Бога. Ось що говорить цей же Ісаї: «Праведний умирає, і немає нікого, хто б узяв це до серця, і мужі побожні беруться за світу, і немає такого, хто б те зрозумів, — що від зла забирається праведний з світу! Він відходить із миром; на ложах своїх спочивають, хто ходить прямою дорогою» (Іс. 57:1-2). Люди думають, що смерть — найжахливіше зло, Бог же перетворює це зло на добро, переводячи праведних із смерті в життя.

То хто посміє твердити, що Бог його забув? Мудрий Бог нікого не забуває! Він не змучується і не втоплюється. Він не перестає працювати, адже одне із Його славних імен — «Бог всемогутній». Пророк Єремія передає запитання Бога: «Ось Я — Господь, Бог кожного тіла: чи для Мене є щось неможливе?» (Єр. 32:27).

Бог тримає в руці всю світобудову. Всесвіт з його неймовірно величезними віддалями в сотні тисяч світлових років — наче горіх в долоні людини. Ісаї говорить: «Та ж народи — як крапля з відрі, а вахаті — як порох на шальках! Та ж Він острови підіймає, немов ту пилкину!» (Іс. 40:15).

Божя всемогутність вражає! Полонені юдеями думали, що з полону ніколи не виберуться! Вавилонська армія була наймогутнішою у світі. Вона надійно охороняла імперію від зовнішніх і внутрішніх ворогів. Хіба її переможеш палицями і камінням?

Але Всемогутній Бог знайшов простий вихід: Він вклав в серце царя Кіра думку відправити євреїв на батьківщину, щоб вони відновили місто і храм. Просто і дешево, без революцій і крові. Всемогутній вирішив дуже складну проблему!

Україна — в Божих руках

Нехай це слово про всемогутність Бога зміцнить всіх, хто переживає за долю нашої країни. Надіймося на Всемогутнього Бога. Він не забуде Своїх! Апостол Петро запевняє: «... то вмів Господь рятувати побожних від спокуси, а неправедних берегти на день суду для кари» (2 Петр. 2:9).

Ісаї нагадує: «Незбагнений розум Його». Багато що незрозуміле в провидінні Божому. Чому на молитви не завжди приходять відповіді? Чому страждають діти? Чому смерть забирає з землі найкращих і проходить мимо поганих? О, ці безкінечні гіркі «чому»? Хіба без них обходиться життя людини? Ми шукаємо вищого сенсу у великих і малих бідах, але чи часто його знаходимо?

Далеко не всім сумним подіям ми знайдемо відповідне пояснення. Іноді складається враження, що Господь любить гострі сюжети, і ми ніколи не передбачимо їх несподівані повороти. У цьому зв'язку доречно згадати біблійну історію про праведного Йосипа. Якби вам вдалось підійти до ями, куди його кинули помирати брати, і ви запитали б його про план Божий відносно його долі, Йосип відповів би: «Хіба не ясно, що Бог хоче моєї голодної смерті в цій глибокій

ямі?». Йосип, звичайно, помилявся, бо незабаром його витягли з ями і продали в рабство до Єгипту.

Ось він успішно служить в домі царедворця Потіфара. Якби ви задали йому все те ж питання, він би здивувався вашій нездогадливості: «Бути рабом — ось моя доля!».

Незабаром через наклеп злої жінки сімнадцятирічний юнак був пожиттєво ув'язнений. Якби запитати його тоді, що він думає про свою долю, він би відповів: «Бути ув'язненим — ось моя доля!». Минули роки, і ось новий поворот долі: Бог підносить Йосипа на запаморочливу висоту — вчорашній ув'язнений стає правителем Єгипту!

Бог воістину незбагнений! Ніколи не робить передчасних висновків ні про свою долю, ні про долю знайомих вам людей.

Згадаймо бідного Лазаря, котрий лежав біля воріт багача. Він бажав отримати хоч яку-небудь поживу зі столу багача, але марно! Ніхто не цікавився його долею. Лазарь страждав від болючих ран, але жоден лікар не схилився над ним, щоб полегшити його біль. Тільки пси турботливо облизували його рани.

А особливо Лазарь страждав через Божі мовчання. Чи була на світі людина з важкою долею? І лише коли ангели понесли його душу до раю, він зрозумів, що розум Божий незбагнений. В раю його зустрів сам Авраам! Патріарх обняв його і сказав: «Сину мій! Якій я радий, що ти прийшов сюди! Ти виявив мужність в стражданнях і не нарікав на Бога! Відпочинь тут від земних бід, ти гідний великої нагороди!». Хіба думав колись убогий, зневажений і хворий Лазарь, що його очікує такий чудовий поворот долі?

Дорогі друзі! Наше майбутнє перевершить найсміливіші мрії. Апостол Іван писав: «Улюблені, — ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2). Незбагнений Бог нікого не забуває!».

Бог завершує Своє звернення до народу на урочистій ноті: «Він змученому дає силу, а безсилому — міць. І помучаться хлопці й потомляться, і юнаки спотикнуться — спіткнуться, а ті, хто надію складає на Господа, силу відновлять, крила підіймуть, немов ті орли, будуть бігати — і не потомляться, будуть ходити — і не помучаться!».

Якщо ти втомився вірити, надіятися і чекати, Бог здатний тобі допомогти! Від тебе вимагається лише одне — надіятися на Нього. «Надіятися» означає всією сутністю спертися на Бога. І неодмінно прийде допомога!

Одній бабусі довелося пережити голодні часи. Священик сільської церкви оголосив, що останній раз звершує причастя, тому що борошна на виготовлення просфор нема. Бабуся взялася обдумувати ситуацію: «З тим запасом борошна, що в мене є, я довго не проживу. Нехай цей запас послужить Богу», — і віднесла своє борошно священику. Вночі хтось постукав у ворота: «Чи можна у вас зупинитися до ранку? У нас віз поламався!». Бабуся впустила заїжджик. Вони виявилися торговцями. Побачивши кричущу бідність жінки, вони залишили їй мішок з борошном на прожиток і попросили дозволу і надали зупинитися в неї. Так ця жінка опинилася під час голоду на утриманні в цих добрих людей... Ї їже нема в живих, однак багато її внуків і правнуків сьогодні служать Господу.

Воістину Бог нікого і ніколи не забуває! Довіряй Йому!

Віктор РЯГУЗОВ.

ВІРУЮ

Не соромлячись відправної точки

Кен ХЕМ

(Кен Хем — засновник і президент місії «Відповіді в Книзі Буття», США. Він автор і редактор багатьох книг та інших публікацій, присвячених авторитетності Божого Слова і впливу еволюційного мислення на нашу культуру. Серед них — бестселери «Ті, що давно відійшли» і «Динозаври для дітей».)

«Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганним, що вірно навчає науки правди» (2 Тим. 2:15).

Якось відома в США атеїстка провела зі мною інтерв'ю щодо питань еволюції і Книги Буття. У нас відбулася приблизно така розмова:

— Отже, ви визнаєте, що відправною точкою для вас є Біблія? — запитала вона.

— Так, звичайно, — відповів я.

— І ви не готові змінити нічого з того, що вчить Біблія?

— Ні, — відповів я. — Заявив Біблії про те, що стосується творення, потопу і так далі не піддаються змінам — Боже Слово змінити неможливо.

— Ох, — зітхнула вона. — Ось чому такі креаціоністи, як ви, не можуть бути справжніми вченими. Справжні вчені, як от я, вважають своєю відправною точкою факти, а потім вибудовують теорії. А пізніше, в міру накопичення нових фактів, ми відповідно модифікуємо свої теорії. Ви ж починаєте з Біблії, а не з фактів, і ви не готові змінювати свої погляди.

Тоді я відповів запитанням на запитання:

— Ви атеїстка, так?

— Так, — відповіла вона.

— І ви не вірите в Бога і розповіді про творення з Книги Буття?

— Не вірю, — відповіла вона ствердно.

— А ви готові змінити свою точку зору? — запитав я.

Вона проігнорувала цей виклик і продовжувала задавати свої запитання, але з усмішкою на її обличчі я побачив: вона зрозуміла, що я спіймав її на тому, що її відправною точкою є переконання і що вона не готова їх змінювати. І саме ці переконання визначають, яким чином вона розглядає докази відносно походження життя.

Я намагався пояснити, що ніхто і ніколи в питаннях походження не починає з фактів. У всіх нас є якісь припущення, які визначають, яким чином ми розглядаємо ці факти. Обговорюючи питання походження, ми маємо справу з історією, з тим, що сталося, коли появились всесвіт і життя на землі. Але проблема полягає в тому, що ніхто з людей не був свідком цих подій, щоб записати, що саме відбулося. Усі докази, котрі доступні людям, існують в теперішньому часі.

Припущення з доказами

Розглядаючи проблему походження, ми намагаємось дати відповідь на такі запитання: як виник всесвіт? У результаті чого появились зірки? Як виникло життя на землі? Як появились люди? Які процеси призвели до формування скам'янілостей?

Вченим, які займаються судовою експертизою, добре відомі всі обмеження, котрі виникають при роботі з доказами за необхідності відновити історію минулого. Наприклад, велика кількість людей була звинувачена у злочинах на основі побічних доказів, а потім їх оголосили невинними, коли появились нові докази (такі, як ДНК) і спростували початкове тлумачення цих доказів.

Можливо, ви стикалися з такими ситуаціями в детективах — до половини історії ви переконані в тому, що винен Батлер. Прочитавши три чверті історії, ви, як і раніше, впевнені на основі побічних доказів, що це зробив Батлер. До за-

кінчення книги чи телефільму всі побічні докази вказують на те, що винен Батлер. А потім відкривається якась інформація, яка повністю змінює ваші висновки. Ви раптом розумієте, що Батлер невинний, а винна людина, від якої ви зовсім цього не очікували!

Проблема в тому, що люди, яким властиво помилятися, які не знають всього і які не були присутніми в минулому, можуть прийти до цілком неправильних висновків, намагаючись відтворити події минулого. Ви ніколи не дізнаєтесь, чи є у вас всі потрібні докази. І якийсь один доказ може повністю змінити всі наші висновки.

Лише дві точки відліку

У Музеї творення, розміщеному поблизу міста Цинциннаті, одна з перших виставкових зал називається залом «точок відліку».

Тут людей вчать розуміти, що кожна людина володіє якимись основоположними переконаннями чи упередженнями, які формують її світогляд. У кінцевому підсумку існують лише дві точки відліку:

— Є Хтось, Хто знає все про все. Хтось, Хто завжди існував, Хто ніколи не обманює і Хто відкриває нам інформацію, необхідну для того, щоб зробити правильні висновки про цей всесвіт.

— Якимось чином людина, схильна до помилок, котра не знає всього, котра існувала не завжди, котра не завжди говорить правду, повинна зрозуміти, як утворився всесвіт.

Єдиним джерелом, де ми знаходимо твердження про те, хто підходить під перший опис, є Біблія: «Про милості Господа буду співати повіки, я буду звіщати устами своїми про вірність Твою з роду в рід» (Пс. 89:2); «Великий Господь наш та дужий на силі, Його мудрості міри нема!» (Пс. 147:5); «... від вічних часів необманливий Бог» (Тит. 1:2).

Біблія не лише заявляє, що вона — об'явлення безмежного Творця, вона наводить детальну історію походження життя, щоб ми могли зробити правильні висновки. В жодній іншій книзі цього нема. Якщо ця книга — насправді те, що вона говорить про себе, то ми маємо об'явлення Бога, Котрий відкриває нам історію, яку ми повинні знати, щоб правильно тлумачити свідчення в теперішньому.

Якщо Біблія насправді є об'явленням всемогутнього Творця, тоді історія, яка в ній викладена, допоможе нам усвідомити сучасні свідчення, а емпірична наука повинна підтвердити цю історію — що й відбувається!

Наприклад, у Біблії наводиться розповідь про походження простору, часу, матерії, землі, суходолу, води, рослин, зірок, сонця, місяця, морських істот, мешканців неба, тварин, людей, шлюб, тиждень із семи днів, одягу, гріха, смерті, мов, народів і всього іншого! З неї ми дізнаємось про Вавилонську вежу і про всесвітній потоп часів Ноя. У жодній книзі про еволюцію не викладені всі ці теми. Жодна книга не торкається всіх цих питань — ні Коран, ні будь-яка книга індусів. Лише Біблія дає нам такий детальний опис історії.

Дизайн живих істот підтверджує неймовірний розум, що стоїть за усім всесвітом. Тиждень творення (і один день відпочинку) пояснює тиждень із семи днів, якого ми всі дотримуємось. Те, що Адаму і Єві після гріхопадіння був даний одяг, пояснює, чому ми всі носимо одяг. Гріх Адама і його наслідки пояснюють, чому ми всі помираємо. Потоп за часів Ноя пояснює більшість елементів палеонтологічного літопису, які ми знаходимо по всій землі. Вавилонська вежа пояснює існування різних мов і народностей, але при цьому генетика підтверджує, що всі ми біологічно становимо одну расу, і це

відповідає тому, що всі люди — нащадки Адама і Єви.

Різниця між мною і атеїсткою, котра брала в мене інтерв'ю, полягає в тому, що я будую свій світогляд на біблійному об'явленні, тоді як вона будує свій світогляд на власних атеїстичних переконаннях. Ми обоє підходимо до одних і тих же свідчень по-різному, тому що в нас різні точки відліку.

Де ми помилилися?

На жаль, більшість християн здобули освіту у світських школах. Через те, що християнам нав'язуються переконання світських систем, вони не знають, як підходити до відповіді на запитання про динозаврів, вік землі і так далі. За великим рахунком, вони не усвідомлюють, що атеїсти (еволюціоністи), які навчають їх, відштовхуються від переконань, що заперечують біблійне об'явлення.

Тому навіть народжені згори християни, секуляризовані у своєму мисленні, задумуються, як «вписуються» динозаври в Біблію». Так, це справді незрозуміло! Але ми знаємо, що повинні відштовхуватися від Біблії (об'явлення нашого Творця) і будувати на цьому свій світогляд. Біблійна розповідь про створення всіх тварин, що живуть на суходолі, про те, чим вони харчувалися до гріхопадіння, про потоп часів Ноя і так далі, дає нам правильну підставу для того, щоб підійти до питання про динозаврів.

Безперечно, Біблія за своєю суттю не є науковим підручником. Слово «наука», фактично, означає «знання». Емпірична наука, заснована на тестах, що повторюються, становить основу технології. Однак історична наука (знання про минуле, котрі пояснюють сучасне) ґрунтується на переконаннях щодо історії. Біблія, перше історичне писання. Її ціль — допомогти нам правильно розуміти походження всесвіту, значення життя, дилему гріха і її вирішення в Ісусі Христі.

Багато кваліфікованих вчених не соромляться стати перед цим світом і мужньо заявити, що їх точкою відліку є Біблія. Читаючи різні статті, написані цими чесними людьми, ви знову й знову побачите, як емпірична наука підтверджує, що Біблія — насправді правильна відправна точка, яка підтверджує неспроможність світських ідей.

Чому, врешті-решт, це так важливо? Якби біблійні історії про походження життя не були правдою, у нас не було би причин вірити в Євангеліє, котре ґрунтується на цій історії. А Євангеліє — це суть служіння християн, котрі несуть спасительну звістку Євангелія грішному світові, щоб люди усвідомили свій гріх, покалися і спаслися для вічності.

«Бо коли ти устами своїми визнава- тимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим. 10:9).

«Сигарета – це отруйна паличка, з вогником на одному боці та самогубцем на другому»

(Бернард Шоу).

Лише третина населення нашої планети курить, а нас переконують, що курять усі. Фільми та реклама несуть велику частку відповідальності за формування такої неправильної думки. Практично в кожному сучасному касовому фільмі ми бачимо героїв, які курять. Нам ніби нав'язується думка: справжній супергерой обов'язково повинен курити. Це сприймається не як шкідлива звичка, а як частина іміджу або характеру героя.

Те саме можна сказати і про рекламу сигарет. Нам показують гарних та модних хлопців і дівчат, і в молоді створюється враження, що тютюновий дим сприяє спілкуванню, що куріння допоможе бути такими ж стильними, веселими, крутими чи приголомшливими, як фотомоделі з реклами. Насправді ж куріння принесе лише шкоду.

Трохи історії

12 жовтня 1492 року іспанська флотилія, яку очолював Христофор Колумб, припливла до невідомого острова, який вони вважали східним берегом Індії.

Велика афера

Коли матроси висадилися на сушу, їх зустріли місцеві жителі.

Європейців вразив вигляд аборигенів, які випускали з рота дим після того, як втягували його з рулонів скрученого тютюнового листя. Ці рулони іспанці називали «сигаро». Куріння було невід'ємною частиною релігійних церемоній аборигенів. Вони вдихали дим і випускали його через ніздрі доти, поки з ними не починав спілкуватися «Великий Дух».

Коли експедиція повернулася додому, то серед багатьох дивовижних подарунків, привезених з Нової Землі, було і листя тютюну.

Європа в різний час по-різному ставилася до тютюну і куріння. Спочатку цій рослині приписували дивовижні цілющі властивості. Наприклад, французький посол Жан Ніко (від його імені походить слово «нікотин») приписав нюхання тютюну французькій королеві як засіб від головного болю. В Англії під час епідемії чуми тютюн змушували курити для профілактики.

У 1571 році іспанський лікар Ніколас Мондарес написав книгу про цілющі

властивості тютюну, в якій описав 36 хвороб, які лікує тютюн. Через 17 років житель Вирджинії Томас Гарріот почав пропагувати щоденне куріння тютюну як шлях до загального оздоровлення організму. Проте він сам помер від раку.

Минав час, і люди стали помічати негативну дію тютюну і те, що він викликає залежність. У різних країнах почали забороняти куріння. У 1680 році король Франції Людовик XIII видав наказ, згідно з яким торгівля тютюном дозволялася виключно аптекарям. Того ж року у Туреччині запровадили закон султана Мурада IV про смертну кару за куріння. Там за цей злочин саджали на кілок. В Англії в XVI столітті курцям відрубували голови і виставляли їх на площі з люльками в роті. У Персії виривали ніздрі. В Італії вживання тютюну вважалося диявольською звичкою і курців відлучали від Церкви. А одного разу був випадок, коли п'ятьох монахів, яких звинуватили у курінні, замурували живцем у стіну як урок для нащадків.

У царській Росії до тютюнопаління ставилися також негативно. Особливо

після того, як у 1634 році внаслідок куріння згоріла дерев'яна Москва. Цар Олексій Романов наказав катувати тих, у кого буде знайдений тютюн, бити батогом на «кози» доти, поки не скажуть, де взяли бісівське зілля. В інший період історії курцям відрізали носи і відсиляли на каторгу до Сибіру. Амністію для тютюну ввів цар Петро I після поїздки до Голландії. Відтоді справа вирощування тютюну стала державною й оскарженню не підлягала.

В Україні до тютюну ставлення також було лояльне. Згадаймо слова з пісні: «А тютюн та люлька козаку в дорозі знадобиться». Навряд чи користь від тютюну в поході або на війні була великою, натомість він загубив життя не одного козака.

У XX столітті Адольф Гітлер пояснював своїм підлеглим принципи окупаційної діяльності на Сході: «Для слов'ян жодних щеплень, жодної гігієни. Лише горілка і тютюн».

Дослідження показує: якщо молоді віком 12-17 років курять, то ймовірність вживання героїну для них вища у 12 разів, а кокаїну — у 51 раз, ніж у тих, хто не курить. Якщо молоді 12-17-річного віку викурює більше пачки цигарок за день, то ймовірність вживання ними героїну вища у 51 раз, а кокаїну — у 106 разів.

І ще один приголомшливий факт: мо-

лодь, яка ніколи не курила, майже ніколи не вживає героїн або кокаїн.

Сповідь курця

Курити шкідливо — це вам скаже будь-хто з некурців. А я курю й анітрохи про це не шкодую. Я, щоправда, кашляю, чхаю й сякаюся. Кульгаю. Хапаюся за серце, нирки, печінку й селезінку. Не сплю ночами і засинаю на ходу. У мене випадають волосся і зуби, тремтять руки, підгинаються ноги, крутиться голова, слізяться очі. Я жовтію, синію, червонію і зеленію. Пітню, блідну, силплю і хриплю. У мене задуха, ревматизм, виразка, поліомієліт, бронхіт, кон'юнктивіт, геморої, гастрит і гіпертонія. Я сплну, худну і сивію. Мене хитає, мотає, кидає, спотикає, волочить, катає, обертає, заносить і загинає. У мені щось свистить, тріщить, дзвенить, бурчить і гуркотить.

Вчені кажуть: «Крапля нікотину вбиває коня». Перевчилися, напевно. Де це, цікаво, вони бачили коней-курців? Через мене не те що краплю, калюжу нікотину пропущено. Але зі мною ще нічого не сталося. І врахуйте, будь-який кінь, навіть некурець, живе до 18 років, а мені вже 19.

Рабство і залежність — це наслідок гріховних дій і винних людей. Куріння веде до залежності, тому це гріх. А позбутися гріха допоможе лише Бог.

ПАРАДОКСИ АТЕЇЗМУ

Атеїсти вірять, що літаки, комп'ютери, компаси і т. д. були кимось цілеспрямовано спроектовані і створені, але так само вірять, що людське тіло, незрівнянно складніше за будь-який нині існуючий технічний апарат, появилось в процесі випадкової біологічної еволюції.

Атеїсти скептично ставляться до всього, але вважають нерозумними тих, хто скептично ставиться до теорії еволюції.

Атеїсти вірять, що життя виникло з неживих хімічних речовин, але заперечують, що Ісус воскрес з мертвих.

Атеїсти не поставлять і десяти гривень на футбольний тоталізатор, тому що шанси виграти мізерні. Але без проблем ставлять майбутнє своєї безсмертної душі на практично неможливу теорію самозародження життя.

Атеїсти заявляють, що «надзвичайні твердження вимагають надзвичайних доказів», а потім абсолютно бездоказово стверджують, що Бога нема.

Атеїсти вважають, що світогляд християн обмежений, тому що вони вірять лише в одного Бога, натомість їх, навпаки, широкий, тому що вони не вірять у жодного.

Атеїсти вважають, що Біблія — художня література, а «Код да Вінчі» — документальна.

Атеїсти впевнені, що «мислити своїм розумом» — це означає бути атеїстом.

Атеїсти думають, що будь-який християнин, який написав книгу про християнство, зробив це заради грошей, а будь-який атеїст, який написав книгу про атеїзм, зробив це для просвітництва народу.

Атеїсти не можуть повірити в події 2000-річної давнини, тому що «ніхто не може бути впевнений в тому, що насправді сталося», але твердо вірять, що релігію запровадили правлячі класи 5000 років тому, щоб тримати народ в покорі.

Атеїсти вважають, що питання на вірець «чи може Бог створити квадратне коло або камінь, який не зможе підняти» — питання життєвої важливості для християн.

Атеїсти переконані, що злочини і гріхи деяких так званих християн (інквізиторів, конкістадорів, священиків-педофілів і т. д.), що діють всупереч вченню Христа, дискредитують християнство в цілому, а злочини атеїстів на вірець Гітлера чи Сталіна, які діяли відповідно до атеїстичного вчення, в жодному разі не кидають тінь на атеїзм.

YesHeis.com.

Молитва покаювання

Гріхи зруйнували зв'язок людини з Богом, але Отець Небесний, завдяки жертві Свого Сина Ісуса Христа, готовий простити нам. І з молитви покаювання може початися наша дорога до Бога.

Щоб повернутися до Христа, потрібно:

- * визнати себе грішником;
- * покаятися у своїх гріхах;
- * повірити, що Ісус Христос помер на хресті за наші гріхи;
- * у молитві відкрити серце Ісусу Христу, визнавши Його Господом всього свого життя.

Біблія вчить: «Бо кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Рим. 10:13).

Помолитися можна приблизно так:

«Господи Ісусе Христе, я грішник і заслуговую на вічну смерть. Але я вірую, що Своєю смертю на Голгофі Ти прийняв покарання за мої гріхи і відкрив мені дорогу на небеса. Увійди в моє серце і будь моїм Господом і Спасителем навіки. Прошу це в Ім'я Ісуса Христа. Амінь».

Після покаювання треба налагоджувати нове життя: щодня читати Біблію — Господь говоритиме з вами через Своє Слово; щоденно молитися.

Виділяйте час, щоб побути наодинці з Богом, розповісти Йому про своє життя, про труднощі і сумніви, про надії і сподівання; регулярно ходіть до церкви, де читають Біблію; молитесь разом з іншими віруючими — вони нададуть вам духовну підтримку.

Сучасний світ — це світ торгівлі. А, як відомо, двигуном торгівлі виступає реклама.

Реклама займає великий обсяг часу будь-якої телевізійної програми на будь-якому каналі телебачення і всім уже набилася оскомі. Коли фільм переривається рекламою, глядач зазвичай направляє на кухню що-небудь перекусити або переключає телевізор на інший канал, щоб позбутися цієї набридливої мухи.

Реклама — це як симптоми при захворюванні, за якими можна визначити, що і де в пацієнта болить. По ній можна визначити — з часткою ймовірності, звичайно, — деякі недуги душі сучасних людей. Подивімося, чому, в основному, присвячені рекламні ролики. Відповідь, можливо, багатьох здивує — тілу. Так-так, саме тілу людини.

Усі рекламні ролики говорять виключно про одне — про комфорт людського життя, про те, як життя тіла на цій землі зробити ще безпроблемнішим і комфортнішим.

Але хіба гріх жити в більш-менш комфортних умовах? Ні, якщо тільки людина у своєму прагненні до комфорту не перестає межувати розумного, якщо тіло для неї не стає важливішим за її душу і, відповідно, турбота про умови існування тіла не стає надто важливою — якщо не найголовнішою, ніж її власна душа. Однак, дивлячись на барвисту і яскраву ТБ-рекламу, складається стабільне враження, що ця межа давно і безповоротно перейдена. Рівень комфорту виріс настільки, що навряд чи люди здатні від нього відмовитись. А комфорт виростає із культу людського тіла.

Можна помітити дивну тенденцію: чим більше цей світ забуває про Бога, чим менше звертає увагу на християнські цінності, тим більше зростає турбота про тіло. Відриваючись від Бога як джерела любові, людина починає втрачати розуміння істинної любові, яка полягає в служінні ближньому. Її любов починає деформуватися, стає егоїстичною, замикає

Не вірте рекламі!

її на собі. Звідси страх недуг і — як його завершення — страх смерті. Ось тому стільки реклами, що говорить про молодість — «у свої п'ятдесят я виглядаю на тридцять». (До речі, завжди хотів запитати: а навіщо тобі виглядати на тридцять? Щоб приваблювати молодих чоловіків?). Звідси таке сильне переживання з приводу лупи, ламкості волосся, карієсу, запаху поту, чоловічої сили, стрункості фігури. Для більшості людей все це стало справді дуже значимим в житті.

Безперечно, про тіло треба турбуватися, і Біблія говорить про це, але своя турбота — про тіло, своя — про душу. На жаль, людина перейшла ту межу, що розділяє розумне і згубне. Маніакальна турбота про тіло починає вбивати душу. Вона непомітно деформує особистість. Звідси такий сексуально-хтивий ухил в сучасній рекламі, коли, наприклад, напівогола дівчина рекламує... питну воду.

Найбільше від реклами страждають саме жінки. Реклама розрахована на середньостатистичного глядача, котрим, як відомо, є жінка середніх літ. Та й, як відомо, жінка — істота більш вразлива

і емоційна, а тому більш залежна від сформульованого, в тому числі і рекламою, суспільного фону. І якщо цей фон говорить, що жінка повинна бути неодмінно стрункою, намальованою і, Боже борони, без ламкого волосся, та ще й при цьому обов'язково виглядати молодшою за свої роки, то починають докладатися неймовірні зусилля, щоб досягнути цього. І дуже часто всупереч будь-якому здоровому глузду, завдаючи чималої шкоди здоров'ю.

Висновок із цих міркувань простий: друзі, не вірте рекламі! Тіло — це лише частина людини, це не сама людина. Збагачуючи своє тіло, ми, непомітно для себе самих, можемо зубожити в душі, втратити її для вічності. Як би ми не турбувалися про тіло, воно все одно стане поживою для черв'яків. А їм буде зовсім байдуже і до нашої комплекції, і до нашого зовнішнього вигляду, і до наявності чи відсутності лупи. Тому важливо не перейти межу і, турбуючись про тіло, не забувати про вічну душу.

Дмитро БЕЗУМНОВ.
Священик.

Дорогі друзі! Слухайте

**ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ**

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

**ЗАПРОШУЄМО
на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:**

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,

вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-17-03.

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козориса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1-а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
пр-т. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТИЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігінське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА — 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНИ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 20 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.,
ЧЕТВЕР — 20 год. молодіжне.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», РИМ, зона Top Capienza,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

ТЕЛЕФОН ДОВІРИ

Дорогі друзі! Якщо ви опинилися в ситуації, з якої не бачите виходу, якщо потребуєте допомоги, підтримки, поради, потіхи або просто доброго слова, — телефонуйте:

+38 (066) 0000-462

+38 (093) 0000-462

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння

до церкви ХВЄ

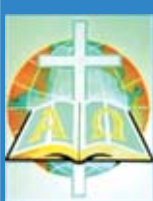
м. Радехова Львівської обл.

Адреса: вул. Рильського, 1;

НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.,

СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя:

12:00-14:00

(Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00

(розбір Біблії)

Субота: 18:00

(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.

Av. Pablo Neruda 106 Local 5

L1 «Metro» Alto del Arenal,

C-2, C-3 «Renfe» El Pozo

Телефон:

№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>

salvaciondedios2005@hotmail.com

Християнська церква

www.bethesda-church.org

Богослужіння

відбувається:

Неділя - 11:00

Середа - 18:30

За адресою:

м. Львів,

вул. І. Блажкевич, 14

(уч. № 52)

Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 4 (159)

квітень 2012 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,

МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,**

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: **viruyu.at.ua**

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.